

ΕΡΕΥΝΑ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

ΑΡ. 265

28.10.32

ΥΛΛΟΝ
ΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

ΜΕ ΔΩΡΟΝ

BIBLION 400 ΣΕΛ.

Α ΚΟΚΚΙΝΟΝ "ΛΑΙΓΓΟΣ"

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΖΩΝΕΣ

ΤΕΛΕΙΑ

ΕΦΑΡΜΟΓΗ

ΚΑΙ

ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ

Επί μέτρο

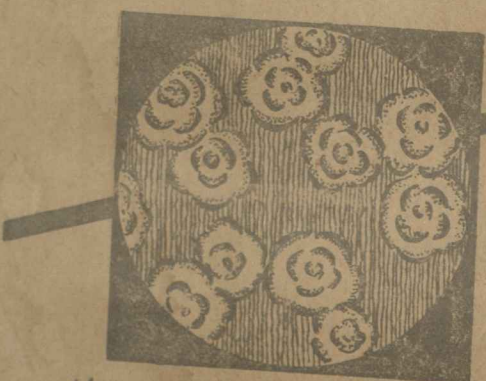
ή Ευρωπαϊκές

έτοιμες

εις το Φαρμακείον :

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

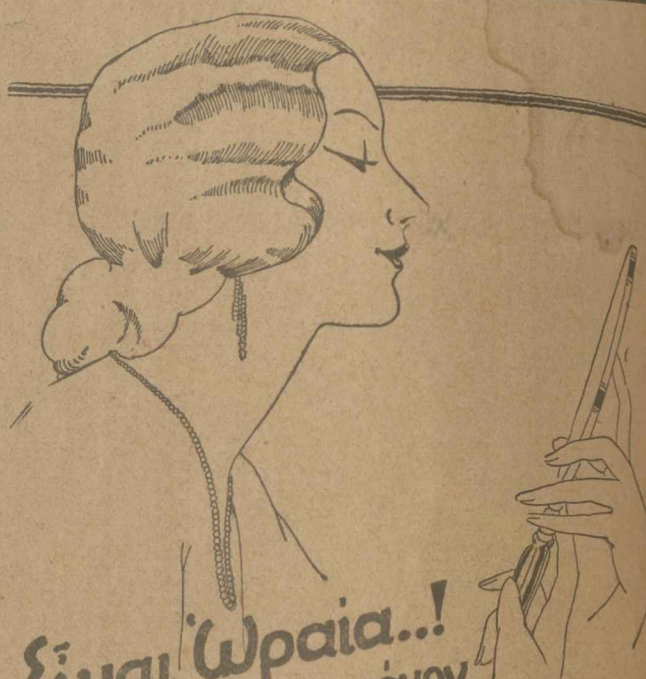
ΟΜΟΝΟΙΑ

Μια
Χαμηλή Πούδρα
Καταστρέφει το Δέρμα...

Χρησιμοποιείτε
μέ Πεποιδνησι
την Πούδρα

ΡΟΔΑΛΙΝΗ

Ξίμαι Ήραία...!
και το όφειλω μόνον
στην ΚΡΕΜΑ

ΔΕΟ.

Κάθε Κυρία, που της αρέσει να
ντυθῇ Chic και με πολύ λογικήν

τιμήν ὡς ἐπισκεφθῇ τῆς

MODES

ΚΑΠΕΛΛΑ

ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ

Ὁδός Ἀγ. Μάρκου 14 β' Ὄροφος
Μέγαρον Δημητριάδων.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΑΓΙ' ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ

Παρασκευή

28

Ὁκτωβρίου

1932

Το «γιό-γιό»

—Παίζετε «γιό-γιό»; Πώς; Δεν παίζετε; Μά αγαπητοί μου κύριοι, που ζήτε; Πώς επιτρέπετε στον εαυτό σας τέτοιον αναρχισμό; Ασφαλώς ή λείπατε απ' την υδρόγειό μας, ή μόλις τώρα θα ξυπνήσατε από μακροχρόνιο ληθαργίδα.

Ἀλλοιώτικα δὲν ἐξηγεῖται ἡ καθυστέρησίς σας αὐτή... Πάνω-κάτω ἔναν τῆς διαδόχου καὶ μιᾶς τέτοιας ὑποδοχῆς ἡ ἀντιμετώπιση ὅποιος διανοηθῇ νὰ παραβλέψῃ τὴν ἐκμάθησιν τοῦ «γιό-γιό». Σήμερα δὲν ὑπάρχει παιδί, νέος, κορίτσι, ἄνδρας, γυναίκα, παππούς ἢ γιαιγιά, πού νὰ ἀγνοῇ τὸ «γιό-γιό», πού νὰ μὴν παίξῃ τὸ «γιό-γιό», πού νὰ μὴν ἔχῃ τὸ «γιό-γιό» του. Τὸ καινούργιο αὐτὸ παιχνίδι ἀντικατέστησε τὸ πᾶν. Οἱ ἄνδρες ἀφίσαν τὰ κομπολόγια τους, ἡ κυρία τῆς ἀλυσίδας, κι' ὅλα τ' ἄλλα μικροπαιχνιδάκια πού στριγγυρίζαν στὰ δάχτυλά τους γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα κι' ἐπεδόθησαν σὰν μανιακοὶ στὸ «γιό-γιό». Ἡ συζητήσεις γίνονται συνοδεία «γιό-γιό». Σταματᾶμε ἔξαφνα τὸ φαί μας στὴ μέση γιὰ νὰ τὸ ποικιλλοῦμε μὲ ἓνα λιγύλεπο αἰσίο «γιό-γιό». Ἀπ' τὸ πρῶτ' ἴσαμε τὸ βράδυ τὸ «γιό-γιό» κρατᾷ τὴν πρώτη καὶ καλλίτερη θέσιν ἀνάμεσα σ' ὅλες τῆς ἀσχολίας μας. «Γιό-γιό» ἐδῶ, «γιό-γιό» ἐκεῖ, παντοῦ «γιό-γιό». Ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸ «γιό-γιό» του, κι' ὅλοι μαζί τὰ «γιό-γιά» τους. Τέλος πάντων, δόξα σοι! Βρήκαμε δουλειά, καὶ τί δουλειά! Δουλειά μὲ φούντες. Ὅχι παίζουμε!

Κι' αὐτὴ βέβαια εἶναι ἡ ἀστεία ἀποψὶς τῆς «γιο-γιο-δικῆς» ἐπιδημίας πού κατέλαβε τὸν κόσμον, στὴ βάση τῆς ὁμῶς ἀντὶ τῆς ἐξέτασής μας, θὰ βρεθοῦμε στὴν δυσάρεστη θέση νὰ βγάλουμε πολὺ θλιβερά συμπεράσματα γιὰ τοὺς «γιο-γιο-μανεῖς» συνανθρώπους μας. Θὰ πειθοῦμε ἔξαφνα πὼς ὁ μεταπολεμικὸς ἄνθρωπος—μπορεῖ νὰ λένε ὅτι θέλουν αὐτοὶ πού ὑποστηρίζουν πὼς ὁ αἰώνας μας εἶναι αἰώνας κινήσεως καὶ δράσεως—ἔγινε φοβερά... χασομέρης καὶ ἀδιορθώτως... ἐλαφρόμυαλος. Ἀλλοιώτικα ἔλατε νὰ μοῦ πῆτε πὼς ἐξηγεῖται αὐτὸ φαινόμενο πού παρουσιάζουν οἱ δρόμοι, ἡ πλατείες, τὰ σαλόνια, τὸ φαινόμενο ἀνθρώπων μὲ δύο πηγές μουστάκια καὶ μὲ ἀρκετὲς δεκάδες χρόνια στὴν καμπούρα τους, νὰ κάθονται ὥρες ὅλες ὅλες καὶ νὰ... μετρᾶνε πόσες φορές ἡ μπάλλα τοῦ «γιό-γιό» τους θὰ ἀνεβοκατέβῃ χωρὶς νὰ σταπῇ ὁ παλμός τοῦ σπᾶγκου πού κρατᾶνε στὰ δάχτυλά καὶ θὰ μοῦ ποῦνε ἴσως μερικοί: «Μὰ ἀφοῦ ἡ μόδα τὸ ἀπαιτεῖ καὶ τὸ Παρίσι τὸ προστάζει, τί θέλετε νὰ κάνουμε;» Σοβαρά, σοβαρώτατα ἐπιχειρήματα, ἀλλὰ ποὺς μᾶς ἐγγυᾶται πὼς ἐκ εἰ ἀκριβὸς δὲν βρίσκονται οἱ περισσότερον ἀπὸ μᾶς... χασομέρης καὶ οἱ πὺ ἀθεραπεύτως... ἐλαφρόμυαλοι;

Μακιγιάρισμα

Ὅσο ὁμορφα καὶ προκλητικὰ εἶναι διὰ κομψὰ γυναίκα ἡ χεὶλ βαμμένα, τόσο ἀποκρουστικὰ εἶναι ὅταν αὐτὸ βροντοφωνοῦν ἀπὸ διὰ χιλιόμετρα μακριὰ τὸ ἀκαλαίσθητο μακιγιάρισμά τους. Κι' ὅπως τὰ ρούχα γιὰ νὰ σταθοῦν, θέλουν ἀπὸ κάτω κορμί ἀνάξιο, ἔτσι καὶ τὰ χεῖλη γιὰ νὰ βαφτοῦν θέλουν

ἐπιδέξιο καὶ τεχνικὸ χέρι. Δὲν φτάνει ἓνα κραγιόνι, ἀκριβὴς ἢ φτηνὴς μάρκας, κι' ἓνα καθρεφτάκι. Ἐκεῖνο πού χρειάζεται εἶναι χέρι δεξιότεχνον καὶ προπαντὸς γοῦστο. Σ' ἀντίθετη περίπτωσιν ἀντὶ τὸ κραγιόνι νὰ τονώσῃ τὸ ρόδινο χρῶμα τῶν χειλῶν, τὰ κάνει νὰ μοιάζουν σὰν χεῖλια χάρτινης μουτσούνας ἢ σὰν κρεμασμένα χεῖλη ἀραπίνας πού φτάνει νὰ τὰ δῇς γιὰ νὰ καταραστῇς τὴν ὥρα καὶ τὴν στιγμή πρὺ ἤρθε ἡ ἔμπνευσις στὸν δημιουργὸ νὰ στολίσῃ μ' αὐτὰ τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπον. Ὁ Κρυστάλλης ἐξυμνῶντας σ' ἓνα ποίημά του τὰ χεῖλη ἐνὸς κοριτσιού—εἰρήσῳ ἐν παρόδῳ τὸ κορίτσι τοῦ Κρυστάλλης δὲν μεταχειρίζεται κραγιόνι—λέει πὼς ἦταν τόσο κόκκινα τὰ χεῖλη της, πού καθὼς ἔσκυψε νὰ πιῇ νερὸ ἀπ' ἓνα ρυάκι, κοκκίνισε τὸ νερὸ του. Θάμουναι πολὺ περίεργος νὰ διάβαζα τί θάγραφε ὁ Κρυστάλλης ἀντυχὸν τύχαινε νὰ δῇ ἓνα τωρινὸ κορίτσι ἀπ' αὐτὰ πού νομίζουν πὼς ὅσο περισσότερη μπογιά βάλουν, τόσο πῶς ὁμορφα γίνονται, καθὼς θάσκυβε νὰ πιῇ νερὸ. Ἀσφαλὼς ὅχι τὸ νερὸ τοῦ ρυακίου, θὰ βαφότανε, μὰ θὰ κινδύνευαν νὰ χρωματισθοῦν ὅλα τὰ νερά τῆς υδρόγειου!...

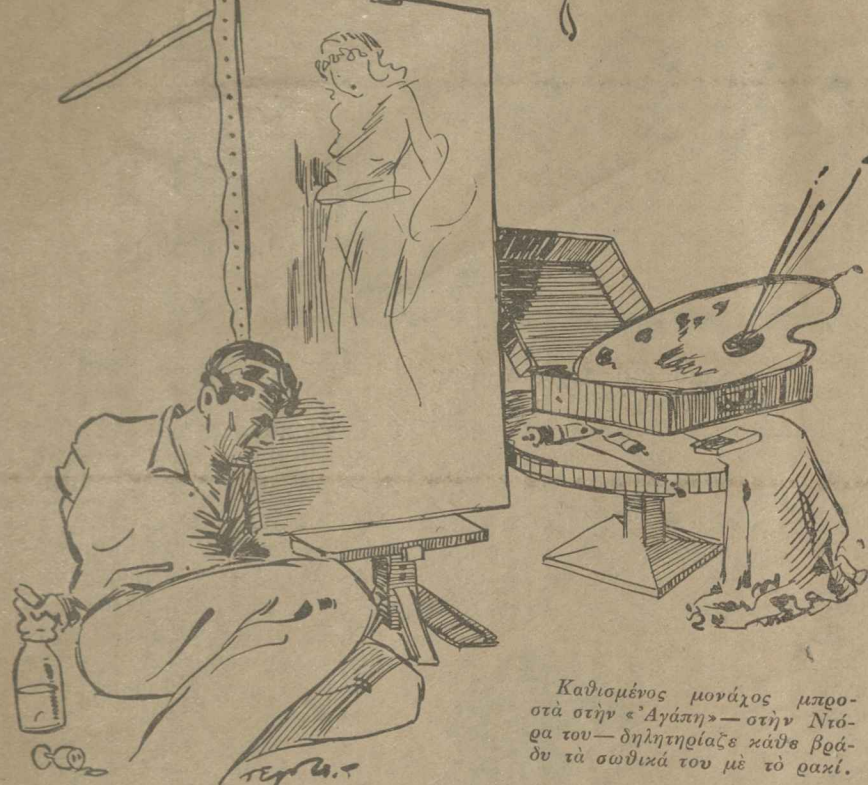

Πρωτοβρόχια

Ἐπὶ τέλους ἔβρεξε! Ἀς εἶναι καλὰ πού ὁ κ. Χειμῶνας θυμῆκε πὼς ἦταν πιά καιρὸς νὰ μᾶς ἐμφανισθῇ. Κοντεύαμε νὰ ξεχάσωμε τὴν ὑπαρξή του. Ἐνα μῆνα—τώρα μᾶς ἐγελοῦσε—κάθε μέρα καὶ κόντεψε νὰ μᾶς καταντῇ νευρικοὺς. Θὰ βρέξῃ, ἢ δὲν θὰ βρέξῃ; Πότε θὰ βρέξῃ; Τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ κατέκλυζαν κάθε πρῶτὴ τὴν σκέψή μας καθὼς ἀντικρίζαμε λίγα συννεφάκια τυλιγμένα σὰν ἐσάρπη πάνω στὴς κορφές τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ τῆς Πάρνηθος, καὶ ἀσυναίσθητα ἀναρωτιόμασταν τί ρούχα νὰ βάλουμε! Γιατί, ὅπως δὲν ὑπάρχει κομικώτερον πρᾶγμα νὰ δῇς τὸν Ἰούλιο ἓναν ἄνθρωπον μὲ πανωφόρι, κασκόλ καὶ ὀμπρέλλα, ἔτσι, ἄλλο τόσο, ἴσως καὶ περισσότερον ἀκόμα κομικὸ εἶναι, νὰ βρέξῃ καὶ νὰ μπουμπουνίσῃ καὶ σὺ νὰ γυρνᾷς στοὺς βρόχους μ' ἄσπρα λινὰ ρούχα καὶ μὲ μαδάκι! Ἐπὶ τέλους ὅμως ἔβρεξε, ἢ ἔβρεξε μάλιστ' αὐτὰ καλὰ. Τὸ πρόβλημα τοῦ ντυσίματος ἐλύθη. Ἡ ντουλάπη ἀνοίξαν καὶ τὰ χειμωνιάτικα ρούχα μᾶς ἐγκαταλείποντας τὴν παθητικὴ ἀκίνησίν τους, μῆκαν σὲ ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν. Μαζὶ μ' αὐτὰ ἀνεκλήθησαν ἐσπευσμένως ἀπὸ τὴν διαθεσιμότητα οἱ καστανάδες μὲ τὴν φουφοδὴς των καὶ οἱ σαλεπιτάδες. Οἱ ὀδοντοὶ ἄνθρωποι, ἀπελπισμένοι ἀπ' τὴν καθυστέρησιν τοῦ χειμῶνος καὶ τὴν ἀργία τους, κόντεψαν ν' ἀλλάξουν ἐπάγγελμα καὶ νὰ ἀρχίσουν νὰ πωλοῦν ἀντὶ κάσταναν καὶ ζεστὸ σαλέπι... κρῦο παγωμένο γιάστο! Ἐπὶ τέλους ὅμως ἔβρεξε! Ἦταν καιρὸς!... Ν. Νίκβας

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Καθισμένος μοναχός μπροστά στην «Αγάπη» — στην Ντόρα του — δηλητηρίαζε κάθε βράδυ τα σωθικά του με το ρακί.

— Δεν είναι για σένα! μάθε το! Τι διάβολο — στο Παρίσι τόσα χρόνια δεν ερωτεύθηκες καμιά... κι' εδω σε λίγους μήνες... Και με ποιάν; Με τη Ντόρα! Το μοντέλο!... Μά είναι τρελλοκοπέλλα — το κατάλαβες;... Τό καταλαβαίνεις; Είναι μιά, δίχως όνομα και τιμή... Έπ' τέλους, με δυό λόγια, σήμερα βράδυ κοιμήθηκε μαζί μου... Λα...!

Με μιά βίαιη κίνηση ο Ραμίλης άρπαξε το καπέλο του και βγήκε από το έστιατόριο χωρίς μιά λέξη. Ένας παράξενος πόνος του έσφιγγε την καρδιά...

Πήρε με τα πόδια τον άνηφορο προς το μικρό του ατελιέ, ενώ τα λόγια του Τώνη βούιζαν αδιάκοπα στ' αυτιά του. «Ωστε η Ντόρα ήταν...» Η Ντόρα!... «Ο ήλιος έκαιγε δαιμονισμένα. Όταν έβρασε σπίτι του ήταν περισσότερες διόψιμοι. Ρίχτηκε σε μιά καρέκλα, μπρος σ' ένα μικρό γραφείο και τα χέρια του σπασαίνονταν ζήτησαν ένα μικρό μπράντσο για να παίζουν μαζί του...»

Τη Ντόρα τη λάρενε! Τού την είχε συστήσει κάποιος γνωστός του γλιττής — ο Τώνης — όταν τον ρώτησε αν ήθελε καμιά κοπέλλα στην Αθήνα που θα δέχονταν να ποιάσει σε σπουδές γυναικού. — Είναι πρόσφες, του κατέληξε γελώντας, δεν έχει κανέναν στον κόσμο!... Τό περισσότερο δε είναι άνοητο μοντέλο και πολύ δολική κοπέλλα...

«Ο Τίμος όμως δεν πρόσφερε τότε σ' αυτά τα λόγια, κι' όταν τ' άλλα πρωί τον ζήτησε μόνη της στο ατελιέ του, ένοιωσε μιά περιέργη συγκίνηση. Ήταν μιά ψηλή κοπέλλα ίσα με δεκαοχτώ χρονών, με κατάξανθα μαλλιά και μεγάλα μαύρα μάτια.

— Μ' έστειλε ο κύριος Τώνης, του μίλησε σταθερά. Με λένε Ντόρα!... Χαίρω πολύ! Και μένα Τιμο... απάντησε αυτός μ' ένα δειλό γέλιο. Κι' αυτή στάθηκε όλη της η σύσταση.

Τα μάτια της όμως του άρεσαν υπερβολικά. Έδειχναν μιά καλή ψυχή και σε λίγο γένηκαν φίλοι. «Υστερα ακόμα ήταν κι' αυτός όρφανός — μέχρι χτες ένα δυστυχισμένο παιδί — που σε σπουδάζει ζωγραφική με μιά μικρή ισοτιμία στο Παρίσι. Έτσι η δοφάνια του τον συνέδεσε περισσότερο μαζί της. Ή Ντόρα όμως δεν έδειχνε καμιά προτίμηση. Τού φέρονταν φιλικά, αλλά όταν τελείωνε το ποζάρισμα της διάζονταν πάντα να φύγει. Αδ-

τό τον πείραζε, και μιά φορά της παραπονέθηκε κι' αυτή.

— Τι παιδί πού είσαι! Και δεν τώλεγε πού πόνει!... του γέλασε και κάρησε.

Από τότε η μόνη του χαρά ήταν να την κρατά κοντά του τ' απόγεμα όταν τελείωναν την εργασία τους. Κι' η Ντόρα έμενε συχνά. Έτσι πέρασε καλώς.

Η παρέα του σ' αυτό τον καιρό — ένα — δυό γνωστοί που πέρανε κάπου — κάπου μιά — δυό ώρες — μαζί τους —

πείραζε για τ' αίσθημά του με τ' «μοντέλο», όπως έλεγαν όλοι τους τη Ντόρα. Αυτός άρχικά δεν έδινε σημασία — αλλά σήμερα ο Τώνης... σήμερα!...

— Δεν είναι για σένα! μάθε το! Είναι μιά τρελλοκοπέλλα! Το κατάλαβες;... Σήμερα το βράδυ κοιμήθηκε... Θεέ μου! Θεέ μου! — η Ντόρα;

Τινάχτηκε ξαφνιασμένος σε μιά στιγμή, αφύπνιστος τ' εξάσφαιρο μπράντσο που τον κρατούσε. Κάποιος τον καληνύριζε πολύ κοντά του.

Ήταν η Ντόρα! Τον κύταξε μιά στιγμή και δρασκελίσσε χαμογελώντας το χαμυλό άνοιχτο παρόντο.

— Πώς μπήκες; τη ρώτησε χαμένα. — Πώς; Κι' από την πόρτα κι' από το παρόντο... του χαμογέλασε. Μπήκα στην αλίστρα από τη σιδερόπορτα κι' εδω από... — Από το παρόντο... ναί! 'Αλλά δεν σ' άκουσα, δεν σ' έπεριμένα!...

Δεν το δούσε σημασία! Προχώρησε άργα σ' ένα μικρό παραβάν πετώντας το καπέλό της κι' ύστερα, άπτομα στράφηκε στο μέρος του.

— Ναί! κάνει ζέστη... θεαίωσε αυτός κοιμένα. 'Αλλά — μιά στιγμή... Τι γυρνάεις εδω σήμερα;... — Εδω; Σήκωσε το κατάξανθο κεφάλω της και τον κύταξε. «Α — ναί! Άφριο τ' απόγεμα έχω να πάω κάπου, κι' ήρθα να ποζάρω σήμερα...»

— Ήδες σήμερα!... Ναί... Τό μυαλό του θυμήθηκε το μεσημεριανό έπεισόδιο με τον Τώνη. Και χτες βράδυ που ήσανα; Πού κοιμήθηκε;... Δεν κρατήθηκε και μ' ένα στεναγμό, άρισε να του ξεφύγουν αυτές η λέξεις.

— Στο Τώνη. Γιατί ποτάς;... 'Αλλά κάνει πολλή ζέστη... Πάω! πού!... Με μιά γρή- και τώγαλα.

Οι λευκοί όμοι της φάνταζαν στο πλούσιο φως του εγγαστηριού μαζί με της άρχες ενός κινυό μεταξωτό ποικιλί.

— Τι ζέστη που κάνει! Πρόστεσε πάλι προ- χωρόντας προς τ' μεγάλο παρόντο. Ένοιωνόταν τα μάτια της παράξενη συγκίνηση. Αισθα- και θέλοντας κάτι να πη, επαναλάμβανε μιά φράση τυχαία — έτσι, ότι κάνει ζέστη.

— Και γιατί κοιμήθηκες εκεί; τον άκουσε μετά από μιά λυγρόστιμη σιωπή να της φωνά-

ζε, «Ντόρα! γιατί;...» Η φωνή του ήταν πικρή με μιά πονεμένη απόγνωση.

Ήταν έτοιμη να του άνοιξη την καρδιά της — υπάρχουν τέτοιες στιγμές που επώλ- λουν σε κάθε ψυχή ν' άριση ελευθερία τα μι- στικά της — αλλά δεν πρόφτασε: τα μάτια της είχαν καρφωθεί στο μικρό ρεβόλβερ έπί- νω στο γραφείο. Και φοβήθηκε...

— Μπά! Τ' είν' αυτό; ψιθύρισε. 'Α... Ένα πιστόλι... Και τί όμορφο!... Τό πήρε στα χέρια της και τ' σφαιρογύριζε μ' έξου- σια πώς να εξακολουθήσει.

Ο Τίμος δεν έκανε ούτε μιά κίνηση. Την παρακολουθούσε μονάχα με υπέρταση, έ- χοντας τη διαίσθηση πως υποκρινόταν.

— Μαθαίνεις σκοποβολή;... 'Αχ, Τιμο — κι' εγώ ήθελα να μάθω... εξακολουθούσε η Ντόρα μ' ένα προσποιητό ναζιάζω χαμόγελο. Τόν κύταξε μιά στιγμή και προχώρησε ύστε- ρα μ' άργά βήματα μπροστά σ' έναν μεγάλο καθρέφτη κοντά στο παραβάν.

— Πρόσχε κι' είναι γεμάτο!... την είδα- ποίησε.

— Ένα ρεβόλβερ πρέπει να είναι γεμάτο!... του απάντησε αινιγματικά. Πάντα πρέπει να- να γεμάτο!... Ναί! αλλά — για κύταξε!... Θέλω κι' εγώ να σημαδέψω κάτι αυτή τη στιγμή... Τιμο! κύττα!...

Στάθηκε μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη που την κατόπτριζε δολιχά, σήκωσε γρήγο- ρα τ' όχρ της και πάσε τη σκανδάλη. Ο Τίμος έτρεξε κοντά της θέλοντας να την έμ- ποδίσω... Ήταν όμως άργα. Άκούστηκαν έμ- ξηροί, άπτομοι, αλλεπάλληλοι κρότοι κι' ο καθρέφτης τινάχονταν χίλια — δυό μικρότα- λα στο πάτωμα.

— Ντόρα! της φώναξε. Τρελάθηκες;... Σήκωσε τα μάτια της στα δικά του γεμάτα άγαστη — τα όχρα χείλη της σφίγγονταν από συγκίνηση.

— Σε μένα ζούσαν δυό γυναίκες, Τιμο! Ή- θελα να σκοτώσω τη μιά, αυτή που βασάνι- ζε την καρδιά μου... Και την σκότωσα μέσα στον καθρέφτη... Πάει! νά! νάτα θανάτωση!... Νά τα!... Κύτταξε... Τιμο!...

Μιά στιγμή τα μάτια της δούρασαν, αλλά ξαφνικά κρύβοντας τ' πρόσωπό της στο χέ- ρια, έξασπασε σ' ένα ακράτητο τρελό γέλιο.

— Ντόρα! σ' ένα παρακαλώ! τί έχεις;... προσπάθησε ο Τίμος σε λίγο να την καθη- νόμη με μιά φωνή πλημμυρισμένη τρυφε- ρητά και τα χέρια του ζήτησαν να την άγκα- λιάσουν.

Η άταξη όμως αυτή στο μυσόγιο σώμα της, την έκνευσε τραβήχτηκε από κοντά του με μιά βίαιη κίνηση.

— Άρσέ με έσύ! τού φώναξε άγρια. 'Α- ρσέ με! Θα μού πης τώρα πώς μ' αγαπάς! Τό έξερω! Τό νοιώθω... Μιά γυναίκα κατα- λαβαίνει αν την αγαπούν από τ' ό πως την κυττάζουν! 'Αλλά δεν τον θέλω τον ξωτά σου... Δεν τον θέλω... γιατί έξερω καλύτερα από σάς τους άντρες την άγάπη σας... που μιλάει περισσότερο κι' αδιάκοπα με τ' ό σώμα παρά με τη ψυχή... 'Αγάπη!... είναι τ' ό σώμα που σάς φλογίζει τα μάτια από πόθο!... Ψέ- τες!... 'Ο έρωσ σας είναι ένας άταίσιος δου- κολακας — όλοι σας μιλάτε γι' αυτόν, ενώ κα- νένας σας δεν τον είδε και δεν τον κατάλα- βε... Αυτό είναι! Κι' ύστερα ακόμα... Για σάς!... 'Αγαπάει κανείς περισσότερο τη μιά, αλλά όραιοτερα τη δεύτερη... 'Οχι! 'Οχι!...

— 'Οχι!... Σταμάτησε λαχανιασμένη. 'Ο Τίμος απέ- νωνι της την κύταξε κατάπληκτος.

— Μη με κυττάς έτσι!... Μη με κυττάς! Δέ θέλω! Ξανάρχισε άντικρύζοντας τα μάτια του. Τα μάτια σας μ' αλάνη γι' άγάπη την έ- δια στιγμή που τ' ό σώμα σας ποθεί από τ' ό δικό μας την ήδονικώτερη ένοση... 'Ω! ναί!... 'Εμεις η γυναίκες δεν ήρθαμε στον κόσμο παρά για να σάς τυραννώμε... Έτσι λέτε!... ναί! 'Αλλά έσείς! έσείς!... Με την ηθεύκη άγάπη σας, έσάστε οι δαίμονες που μ' ας μάζετε στην κόλωση από την πόρτα τού παραδείσου... Στην κόλωση! Κι' ύστερα όταν καθόμει, μ' ας πετάτε άπως ένα διαβα-

ΑΓΑΠΗΣ

K. Δ. ΕΛΛΗΝΑ

... Κι' εκεί — κι' εκεί η «Αγάπη» του ολοκληρώθηκε! 'Ο κόσμος έκανε αληθινό προσκύνημα μπροστά της, η έ- φμερίδες άφείρσαν δολιχάρες στή- λες για τ' ατέντο του, η Πανακοθήκη και τόσο φιλότεχνοι τού πρόσφεραν ά- φθονα χορήματα για ν' άγοράσουν αυτό τ' άριστο έργημα — αλλά εκείνος έ- μαινε άσυγκίνητος. Όταν τελείωσε η έκθεση, ξαναγύρισε την «Αγάπη» στο έργοστηριό του και κλείστηκε μαζί της. Αυτός, η «Αγάπη» του και τ' ό ποτό!

Τίποτ' άλλο.

Την Ντόρα δεν την είχε ξαναδύ. Και στην έκθεση πού με μιά κρυφή έλλπδα την περίμε- νε, εκείνη δεν φάνηκε. Ίσως — πούδς ξε- ρει — ίσως γιατί ο κόσμος πολυενδιαφέρον- ταν γι' αυτήν, ύστερα από τόν θρίαμβό της «Αγάπης»...

Έφτανε σπίτι του μεθυσμένος άπως πάντα. Κάτω άπ' τη μασχάλη του κρατούσε ακόμα μιά γεμιστή πιστόλλα ρακί, κι' η ψυχή του ήταν πού μούρη από την άναστη προχω- ρημένη νύχτα. Μπαδς στην σιδερόπορτα της αλής παραξενεύτηκε βρίσκοντας έναν μισο- ξαλωμένο άνθρωπο όγκο, που τινάχτηκε παρόμοια στ' αντίκρισμά του.

«Ο Τίμος μουμιοφόρε μιά βροσιά και πήγε ν' άνοιξη τη σιδερόπορτα. 'Ο μαύρος όγκος όμως ξαναπλησίασε σχεδιάζοντας τη μορφή μ' ας γυναίκα.

— Άσε με να σε δοηθήσω, ψιθύρισε μιά τρεμουλιαστή φωνή κι' ένα χέρι λεπτό, τού πήρε άπαλά τα κλειδιά άνάμεσα από τ' ά δά- χτυλα.

Σε λίγο περνώντας άργα την μικρή αλίσ- τρα δρόμην μέσα στο έργοστηριό. Ή άγνω- στη γυναίκα τον δόησε να μπη κι' ύστερα έκλεισε την πόρτα. Τό σκοτάδι έγινε αδιαπέ- ραστο. Ή σκέψ των πραγμάτων διαγράφον- ταν άχνά, σε χονδροκομμένα σχήματα τρι- γύφω.

— Στάσου δώ, μιά στιγμή, ν' άνάψω τ' ό φως!... της μίλησε ο Τίμος και πήγε να κι- νηθή κατά τόν διακόπτη.

— Κήνος! τού φώναξε σ' έναν λυγμό, άρ- πώντας από μιά καρέκλα τη μπλούζα της. Έξω!... Πότε! πότε!... Κήνος!...

Διακρινόμενος από τα χτυπήματα, την είδε να περπατάει κοντά κι' με τ' ό καπέλο στο χέρι να τρέχει έξω από τ' ό δωμάτιο. Κατέβη- κη την αλίστρα από τ' ό πρόσωπό του. Δυό σχι- νητες φλέδες τού μάτωναν τ' ό πρόσωπο σε μιά άπαισια, κόκκινη, πονεμένη μάσκα.

Και κεινη την ήμερα δεν την ξαναδε μιά έ- κεινη τόν έαυτό του τόσο ταπεινωμένο, που δεν κιν έβηκε να την δοή. Ρίχτηκε ακού- ρα τ' ό δουλειά και άναθεώρησε πολλά πράτα, πούταν παρμεριστή ύστερα από τη τρυφία τους. Και δούλενε όλη την ήμερα, έφταντας πολλές φορές και να φρά.

Άργά τ' άπόγεμα, όταν ο ήλιος δεν τού έφείρε πού μούρη να νά έργαστη, ξαλω- μένος στο μικρό καναπέδάκι, κοντά στο πα- ράβαν πού γδόνωναν η Ντόρα για να ποιά- σουν... Την έφανε στη σκέψη του... Μιά φορά όμως διαφορετική, άπως την ήθελε πού να μ' ας!

Σε μιά τέτοια όνειροπόληση, σκέφτηκε να σταματήσει ως 'Αγάπη! Κι' ύστερα από μιά άκατάσχετη έργασία έξη μερών πού τόν έφάνηκε, τέλειωσε ένα πίνακα σε φυσικό μέγεθος που έδειχνε μιά γυναίκα μέσα σε δ- οκίμα έκφραστικά χρώματα: μισόγυμνη σ' ένα άγιο πάλω, μ' ένα διαφανέστερο σά- λω — τ' ό όλόξανθο κεφάλι, μ' ας έκπαγλης ένοσης.

Κά από τότε άρχισε να λήν... Καθισμένος μπροστά στην «Αγάπη» — στην Ντό- ρα — δηλητηρίαζε κάθε βράδυ τα σωθί- κια του με τ' ό ρακί. Οι φίλοι του προσπάθησαν να τον άποτρέψουν, μ' ας στάθηκε άδύνατο.

— Άργά τ' ό πρωί ξύπνη- σε ξαφνικά ύστερα από ένα περίεργο όνειρο. Τι- νάχτηκε στο κρεβάτι και κύταξε γύρω του. 'Από την άνοιχτή πόρτα της μι- κής καμαρούλας, πού τού χορήμισε για κοιτώνας, τ' ό μάτια του καρφώθηκαν μ' έναν άόρατο φόβο μέσα στο έργοστηριό...

— Τί παιδί πού είσαι! Τί να τ' ό κάνουμε τ' ό ποτό; 'Εσύ έχεις παραπλή, κι' εγώ δεν έχω ανάγκη!... 'Εγώ έχω άρεκτη φαν- τασία!...

Την ίδια όμως στιγμή, δυό μισόγυμνα μπράτσα τυλίχτηκαν γύρω στο λα- μό του και δυό βγρά δρο- σερά χείλη τού σφράγισαν τ' ό δικά του, ψιθυρίζοντας λίγα λόγια:

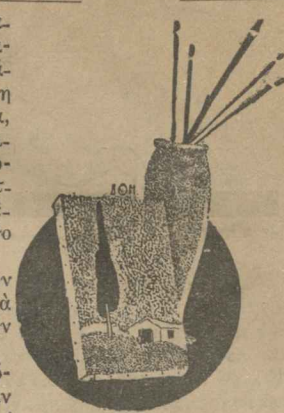
— Τι παιδί πού είσαι! Τί να τ' ό κάνουμε τ' ό ποτό; 'Εσύ έχεις παραπλή, κι' εγώ δεν έχω ανάγκη!... 'Εγώ έχω άρεκτη φαν- τασία!...

— Άργά τ' ό πρωί ξύπνη- σε ξαφνικά ύστερα από ένα περίεργο όνειρο. Τι- νάχτηκε στο κρεβάτι και κύταξε γύρω του. 'Από την άνοιχτή πόρτα της μι- κής καμαρούλας, πού τού χορήμισε για κοιτώνας, τ' ό μάτια του καρφώθηκαν μ' έναν άόρατο φόβο μέσα στο έργοστηριό...

— Τί παιδί πού είσαι! Τί να τ' ό κάνουμε τ' ό ποτό; 'Εσύ έχεις παραπλή, κι' εγώ δεν έχω ανάγκη!... 'Εγώ έχω άρεκτη φαν- τασία!...

— Άργά τ' ό πρωί ξύπνη- σε ξαφνικά ύστερα από ένα περίεργο όνειρο. Τι- νάχτηκε στο κρεβάτι και κύταξε γύρω του. 'Από την άνοιχτή πόρτα της μι- κής καμαρούλας, πού τού χορήμισε για κοιτώνας, τ' ό μάτια του καρφώθηκαν μ' έναν άόρατο φόβο μέσα στο έργοστηριό...

— Τί παιδί πού είσαι! Τί να τ' ό κάνουμε τ' ό ποτό; 'Εσύ έχεις παραπλή, κι' εγώ δεν έχω ανάγκη!... 'Εγώ έχω άρεκτη φαν- τασία!...

της, δίπλα της, κα- θισμένη σε μιά χα- μηλή καρέκλα κά- θονταν μ' ας άλλη μισόγυμνη γυναίκα, με τ' ό χέρια άκου- σιμένα στους κρο- τάφους και την κύ- ταζε. Κι' είχε κι' έ- κεινη κατάξανθο κεφάλι...

Η συγκίνηση τόν έπνιγε! Θέλησε να σηκωθεί, μ' ας δεν μπόρεσε.

— Ντόρα! Ντό- ρα! φώναζε σαν τρελλός. Έσύ! Ντόρα! Και ξαλιμένος από χαρά, άνοιξε τ' ό χέρια του για να την δεχτή.

Ναί! Ήταν η Ντόρα! Μ' ένα λυγμό έτρεξε και τυλίχτηκε μέσα στην άγκαλιά του.

— Τιμο! Θεέ μου! Θεέ μου! μ' άγα- π' ας!... Τό είδα στην εικόνα σου!... Ναί! ναί! 'Ήθελα να φύγω μακριά... να μ' ας ξαναδύ, γιατί σ' αγαπούσα... αλλά — αλλά... δεν κρατήθηκε, κι' ήρθα να περάσω σ' ας μ' ας άγνωστη την τελευταία αυτή νύχτα μαζί σου!... Τό πρωί ήθελα να φύγω μακριά... 'Όταν είδα όμως... όταν άντικρύσα την «Α- γάπη» δεν κρατήθηκε κι' έμεινα όποπου νά ξύπνησες... Δεν μ' ένοιωσε τί θά μούλεγε...

Άρκει πού είχα μάθει, πού είχα καταλάβει, πώς μ' αγαπούσες... 'Ω, Τιμο! είμαι — ή- μουν ένα παληκοκόριτσο... αλλά νάξερεις πό- σο άλλαξα από τότες!... 'Αλλάξα τόσο, γιατί σ' αγαπούσα!... Και τώρα δεν μπορώ π' ας να φύγω... δεν μπορώ! Θα γίνω σκλάβος σου!... δούλα σου!... Θα κάνω ό,τι θέλεις, άρκει να μ' ας με δώδεις από κοντά σου... Τιμο!

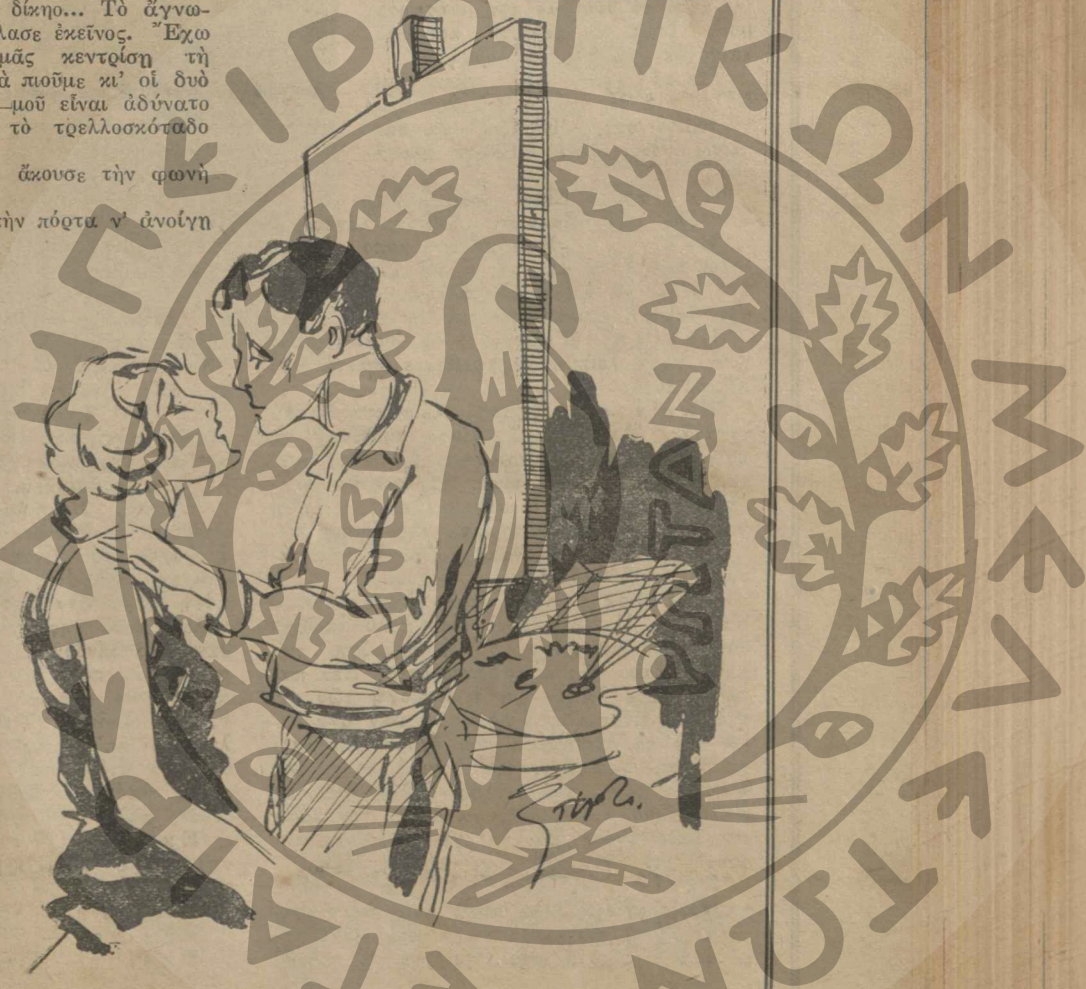
Της σήκωσε τ' ό κλαμμένο πρόσωπο και τη φίλησε στο μέτωπο.

— Ναί, Ντόρα! Θα μένεις μαζί μου... Θα πουλήσω τώρα την «Αγάπη» και με τ' ό χρή- ματα πού θά μ' ας δώσω — τί να την κάνω, άλ- λωστε, τώρα πούσαι έσδ εδω, κοντά μου!...

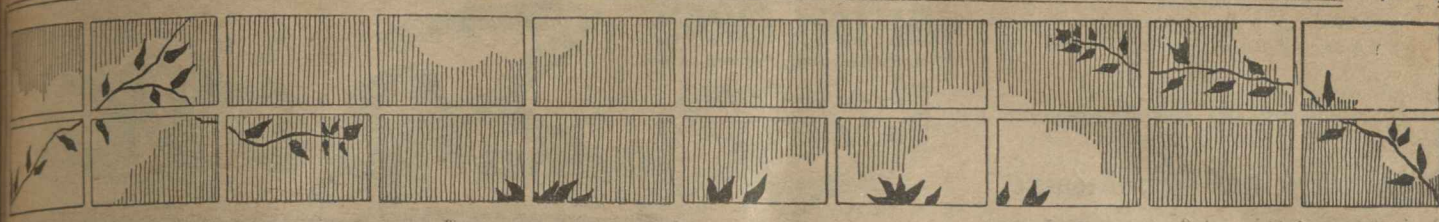
Με μ' ας άφρονη χαρά η Ντόρα σφίχτηκε παρόμοια έπάνω του.

Σάπαναν κι' οι δυό... Τ' ό λόγια άλλωστε ήσαν πολύ φτωχά για να έκφράσουν αυτή τη στιγμή δολιχά την ευτυχία τους...

K. Δ. ΕΛΛΗΝΑΣ

Ήρθα να περάσω σ' ας άγνωστη την τελευταία αυτή νύχτα μαζί σου.

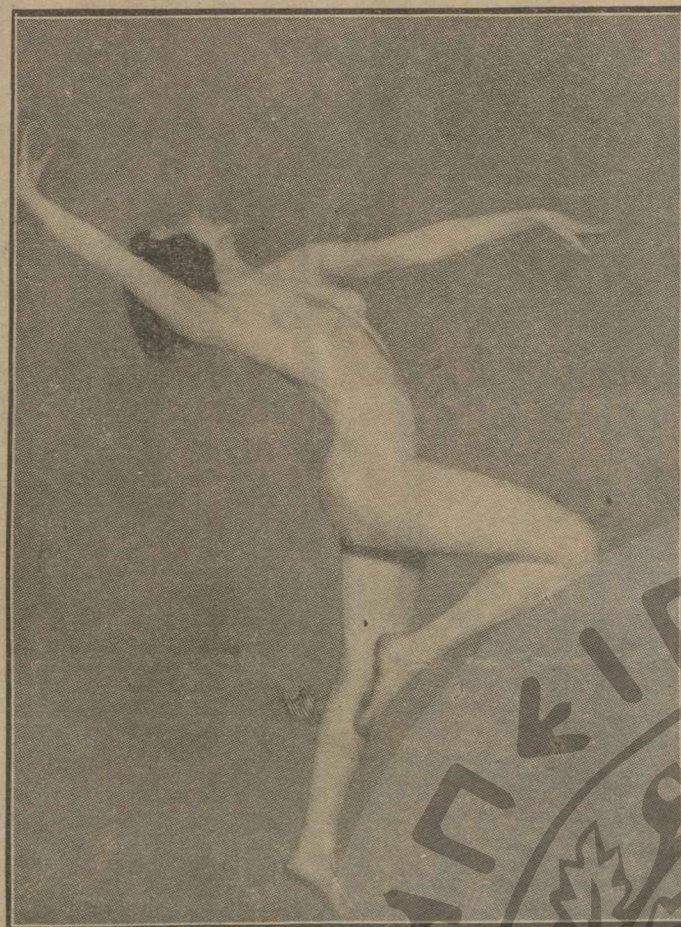
... και να μου τὸν θυμίστε;

ANATOL KAMINEKY

Ὁ πόλεμος ἐναντίον τοῦ γυμνοῦ

...παρακολούθη με θερησκευτική σιγή κι' εὐ-
...της ἀρμονικῆς κινήσεις τῆς Μαρίας

μοθέτης που θέλει να χτυπήσει σήμερα το γυνό, θάπρεπε να κάμει μιάν ανάλογη διάκριση μεταξύ του γυμνού, που εμφανίζεται ως μιά

μετὰ τοῦ γυναικός, πὺν ἐμφανίζεται ὡς μιὰ

Κνουτ Χάμσουν

Οι αναγνώστες της «Εβδομάδας», παρακολουθώντας τους φιλολογικούς περιπάτους του φίλου συνεργάτη της κ. Κωστή Μπασιλά, μπορεί να πη κανείς πως γνωρίστηκαν αρκετά με τους αντιπροσώπους της σύγχρονης ελληνικής διανοήσεως. Έγκαινα όμως σήμερα τα «Φιλολογικά πορτραίτα», ή «Εβδομάς» φιλοδοξεί να φέρει τους αναγνώστες της σε μιάν επαφή και με τις πνευματικές κορυφές της ξένης λογοτεχνίας. Θέλει να δημιουργήσει δηλαδή μιάν έκλεκτη πινακοθήκη από τα πορτραίτα των κορυφαίων λογοτεχνών της εποχής μας, των ποιητών και συγγραφέων εκείνων, που το έργο τους επέβαλε τ' όνομά τους στην οικουμενική συνείδηση του καιρού μας.

Στην πινακοθήκη αυτή, που θα προστολλίσουν, καθώς είναι φυσικό, τα πορτραίτα των πιο γνωστών από τους αριστέστες της ξένης διανοήσεως, όπως π.χ. του Μπέρναρ Σώου, του Ντ' Ανούντιο, του Ταγκόρε, του Γκόρεν, του Χάουπμαν και άλλων, κρίνουμε σκόπιμο να παρουσιάσουμε πρώτα απ' όλα το πορταίτο ενός συγγραφέως, που χάρις στην πρωτοτυπία και την διανοητική προσωπικότητά του μεταφράστηκε σ' όλες σχεδόν της σύγχρονες γλώσσες, ειδικά δε στον τόπο μας είναι εξαιρετικά γνωστός και περιζήτητος: του Κνουτ Χάμσουν.

—ΟΟΟ—

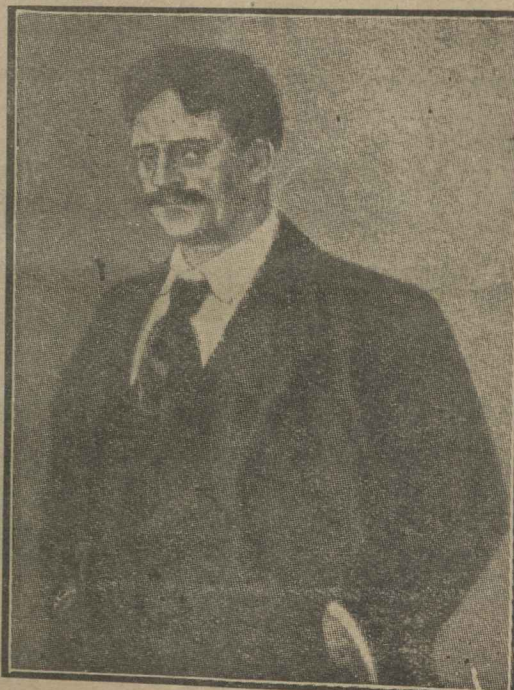
Ο Κνουτ Χάμσουν γεννήθηκε το 1860 στο Λόνι της Νορβηγίας. Ήταν από χίλιες στενοχωρίες, τα κατάφερε να τελειώσει το σχολείο της μέσης εκπαιδεύσεως στην Χριστιανία, στο σημερινό Όσλο, μάλιστα είχε ανάγκη να ζήσει και δεν έβρισκε δουλειά, μπήκε σ' ένα υπερωκεάνειο μαζί με άλλους μετανάστες και πήγε στην Αμερική. Εκεί ο νεαρός Χάμσουν είχε ακούσει πως τα δολάρια είναι πεταμένα στους δρόμους και πως φτάνει κανείς να τα μαζέψει μ' ένα φτυάρι, για να γίνει μέγας και πλούσιος. Ο Χάμσουν για να κερδίσει το ψωμί του αναγκάστηκε ν' αλλάξει κάθε τόσο κ' επάγγελμα. Έδοξε ως εργάτης μεταλλείου, ως χαρτίστης, ως επιστάτης σ' εργοστάσια κ' όταν δεν βρισκε πια θέση ούτ' εκεί, έβρισκε σαν αλάνης στην άεστες στέπες της Καλιφορνίας, γυρεύοντας την τύχη του.

Την τύχη του όμως δεν την έκανε στην Αμερική. Σε ηλικία 28 χρονών, γύρισε φτωχός στην πατρίδα του. Μά αν η τύχη τον ήσαν άδικαιος, η ψυχή του ήταν γεμάτη από της πίκρας και τα βάσανα μιάς ανέλπιστης περιπλανήσεως, στο διάστημα της οποίας είχε γνωρίσει καλά με την ζωή και τους ανθρώπους. Έπισες και το πνεύμα του ήταν γεμάτο εντύπώσεις, που αισθανόταν την ακατανίκητη ανάγκη να τις γράφει. Κι' αυτό, γιατί ο αλήτης αυτός μετανάστης, όταν δεν έδουλε με το τσάι στο χέρι, έδιδαζε ώρες ολόκληρες, α' δότερα εγιναιζόταν στην... πένη!

Το 1889 δημοσίευσε το πρώτο βιβλίο του με τον τίτλο «Από την πνευματική ζωή της σύγχρονης Αμερικής». Ήταν βέβαιος πως το βιβλίο αυτό θα τον άνοιγε διπλάτα της πόρτες της φήμης και της αναγνώσεως. Ήταν βέβαιος πως σε λίγο τ' όνομά του θα υπαίταν αλά στα όνομα των μεγάλων συγγραφέων του, του Γρεν και του Μπέρναρ Σώου. Τον πρόδο δεν τον έχονταν καθόλου, μ' τον δεύτερο τον θεωρούσε μεγάλο κ' ήθελε πολύ να τον ακολουθήσει στον έβδομο δρόμο του. Ούτε γελούσε. Το βιβλίο του δεν έκανε την εντύπωση που περίμενε. Η «Πείνα», το πρώτο μυθιστόρημά του, που γράφηκε ύστερ' από ένα χρόνο, εκδόθηκε ειμμένεστερα κ' ιδιαίτερος έπαινος την προσοχή του γέρο-Μπέρναρ Σώου, αλλά και πάλι δεν τον έκανε έβδομο. Κι' ο Χάμσουν ξανάγινε τον έβδομο. Τότε ο Χάμσουν, μ' τον προσέχρ. Μά ο Χάμσουν είχε πάντα την ιδέα πως η φήμη των αδικούσε. Οι άλλοι Σκανδιναβοί συγγραφείς, ακόμα κ' οι ξένοι, που περνούσαν για πρώτα μεγάλη, ήταν, κατά την γνώμη του, πολύ κατώτεροι του. Ήταν ανάγκη να τον προσέξουν περισσότερο. Πώς; Έστω και με την δημιουργία θορύβου και σκανδάλων. Ο Χάμσουν όμως δεν ήθελε να τελειώσει το πορταίτο μας αυτό, χωρίς να πούμε δυο λόγια για το ζήτημα Μπέρναρ Σώου - Χάμσουν. Είπαμε στην αρχή, πως ο Χάμσουν, που ήταν γόνος φτωχών και άγνωστης οικογενείας, έφαιτο από μιά φήμη ως νόθος γινός του φημιμένου Νορβηγού συγγραφέως Μπέρναρ Σώου και τούτο για δυο λόγους: πρώτα γιατί ο Χάμσουν τοίμιζε πολύ, και έπειτα επειδή ο Μπέρναρ Σώου τον αγαπούσε και τον βοηθούσε να επιβληθεί, όταν πρωτοφάνηκε στα γραμμάτα. Κατά τον Μπέρναρ, ο Χάμσουν όχι μόνον δεν θέλησε στην αρχή να διαψεύσει αυτή την φήμη, μ' με την στάση του άφανε ανέπτυξε τον κόσμο να πιστεύει, πως ήταν πράγματι το νόθο τέκνο ενός μεγάλου συγγραφέως. Όταν όμως έγινε έβδομος και δεν είχε πια ανάγκη από τέτοια... κόλπα, ο Χάμσουν άρχισε να διαψεύδει με άγανάκτηση μιά φήμη, που προσβάλλε βαρύνει την μνήμη της μητέρας του. Από το μού το βεβαίωσε ο ίδιος ο Μπέρναρ, που ήταν στεντόνιος φίλος του, όχι όμως και συμμαστής του.

Έχω όμως υπ' όψιν μου ένα άλλο γεγονός: Στα 1918 ένας Δανός δημοσιογράφος πήρε και πήρε μιά συνέντευξη του Χάμσουν για την «Πολιτική» της Κοπεγχάγης και μεταξύ άλλων ρώτησε τον συγγραφέα της «Πείνας» και των «Μυστηρίων», αν ήταν αληθινός ο θάνατος αυτός. Και νά, τί απάντησε ο Χάμσουν: «Ναι, υπήρχε μιά τέτοια φήμη. Κάποτε μάλιστα ένας τολμήρης δημοσιογράφος ρώτησε τον ίδιο τον γέρο-Μπέρναρ Σώου: «Εάν είχα, κ. Μπέρναρ, πως ο Χάμσουν είναι έβδομο τέκνο σας;». Ο γέρος σάπισε. Αλλά που γεννήθηκε ο Χάμσουν; ρώτησε τότε ο Στό Λόνι του Γκρίμπμπεργκ, το απάντησε ο δημοσιογράφος. «Ο Μπέρναρ Σώου τότε το κεφάλι του και είπε: «Περίεργο! Ποτέ δεν πάτησα το πόδι μου σ' αυτό το μέρος. Διαφορετικά δεν θα ήμουν αντίθετος ν' είμαι πατέρας του Χάμσουν!».

Μιά η καταπνίξη εργασία του, ο «Πάν», ή «Βικτώρια», το «Κάτω από τα φθινοπωρινά άστρα», ο «Μπένον», ή «Νέα γη», τα «Παιδιά του καιρού τους», ή «Τελευταία χαρά», ή «Ειρήνη στο πηγάδι», ή «Πόλες Σέρκελφους», ή «Ειρήνη της γης», το «Τελευταίο κεφάλαιο», τα ύστερα διηγήματά του και τα δραματικά του έργα, του άνοιξαν τέλος την λεωφόρο που οδηγεί στην δόξα και στην αιωνιότητα. Συγγραφείς πρωτόγνωτοι και δυνατοί, μ' ένα γερό αίσθημα της φύσεως, με μιά μοναδική αναλυτική δύναμη, που έφερε να ούχνη φως και στην πιο άποικινες πτυχές της ανθρώπινης ψυχής, μ' ένα ύφος έντονο και νεύρωδες, ο Χάμσουν είναι σήμερα μιά από της

Κνουτ Χάμσουν.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

Τα δράματά της ζωής

Το μυστικό του άσπρου σπιτιού του Πιέρ Φροντάι

Είναι μιά ιστορία πολύ απλή, παραπομπή... Η Ζαν Μαρία Ρόζα είχε μιά μικρή περιουσία... πολύ μικρή... κι' εδώ και μερικούς μήνες, ζούσε θλιβόλο δοφάνη στον κόπο της ζωής κανένα συγγενή, ούτε φίλο, ούτε γνωστό.

Έκτοτε ένα βράδυ το 1814, ένας καθολικός, που τον ακολουθούσαν κι' άλλοι, σπατάρισε μερστά στο μικρό άσπρο σπίτι της. Τον αγινώτισε όμως η Ζαν Μαρία Ρόζα, καθώς τον είδε άφωνα, μπροστά της, κοντά και γλωμώ, με το περιποιημένο καπέλο πάνω στο πλατύ κεφάλι του, με το κορμί κομπωμένο μέσα σε μιά γκριζή ροζέττα, γεμάτη λάσπη: «Ήταν ο Ναπολέων που έπεσε στην άμμο».

Έξω στον δρόμο περνούσαν διάδοχα π' οποιονδήποτε, σχεδόν παιδιά άκρωτη αμούστακα... Οι καθολικοί της συνοικίας του ληπάνε από νεύρα και δόξα. Έντονοι αυτές δεν φαινόταν να τους προσέχρ διόλου.

Πήρε διαστικά από το αλόγο του και μπήκε μέσα στο σπίτι της Ζαν Μαρία Ρόζα. Η νέα κοπέλλα αισθάνθηκε κάτι σαν να επρόκειτο να πεθάνει από θαυμασμό και σύγχυση. Ο αυτοκράτορας μόλις έκουνε να περνούν ακόμη. Πήδησε στ' αλόγο του και χάθηκε μέσα στη νύχτα. Πήγαινε να συνεχίσει την τραγική ζωή του Αυτοκράτορος! Στην νέα γυναίκα, που η τύχη τον έφερε να συναντήσει οδοντογιά για το Παρίσι, έσως και να ύποσχεθηκε πως θα γύριζε μιά μέρα να την δει... Ποιος ξέρει!

Μά ο αυτοκράτορας δεν ξαναείδε ποτέ την Ζαν Μαρία Ρόζα. Επικραλούσαν η προδοσία, η παραίτηση, η νήσος της «Ελβας». Το Βατερλώ! Οι αυτοκρατορικοί άστοι εδίοπλωσαν τα περφόρα σφερά τους. Κι' ο αγαπημένος των Θεών έσκυψε το κεφάλι μπρος στην πικρή μοίρα του...

Στο μικρό άσπρο φτωχικό σπίτι, που δεν απέχει πολύ από το Μονμπαί, η Ζαν Μαρία Ρόζα ζούσε μόνη. Έντονοι ένα σύννεφο σκίαζε το λευκό της μέτωπο: ήσαν συλλογισμένη και είχαν μιά αντανάκλαση μιά φροντίδα. Πλάι στο κορβότι της βασιλεύεσε μιά κορούνα. Ο μιά απλή κορούνα που δεν έμοιαζε διόλου μ' εκείνη που στον έμβλημα σμύ της είχε γράψει η βασιλιάς της Γαλλίας.

Πλάι στο κορβότι της βασιλεύεσε μιά κορούνα. Ο μιά απλή κορούνα που δεν έμοιαζε διόλου μ' εκείνη που στον έμβλημα σμύ της είχε γράψει η βασιλιάς της Γαλλίας. Πλάι στο κορβότι της βασιλεύεσε μιά κορούνα. Ο μιά απλή κορούνα που δεν έμοιαζε διόλου μ' εκείνη που στον έμβλημα σμύ της είχε γράψει η βασιλιάς της Γαλλίας.

Η Ζαν Μαρία Ρόζα άφισε να περπατήσει μόνος και ν' αραιώσει το πλήθος που περπατούσε μπροστά στον ιστορικό τάφο. Και έπειτα μιά μέρα, την παραμονή που θα έφευγε από την πρωτεύουσα για το μικρό της χωριό που άνηκε στα βόρεια της Καμπανίας, πήγε με τον γιό της, γυναιτσάν και προσευχόταν πάνω στον τάφο. Κι' έκτοτε η Ζαν Μαρία Ρόζα ένοιωσε να ακολουθεί απάνω της το βλέμμα του γιού της που την κοίταζε σαν ένας κρυφό κρυφός. Είχε υποσχεθεί άραγε τίποτε; Είχε διασπασθεί το μεγάλο μυστικό; Πάντως την άσπασε άσπαστος.

Μητέρα, δεν θα μού πης ούτε αυτή την στιγμή πως ήσαν ο πατέρας μου; Τι απαντάει για την ερωτημένη μητρική καρδιά! Όμως το παιδί της δεν έπρεπε να μάθει ποτέ την αλήθεια και γι' αυτό να πη ψέματα, η Ζαν Μαρία Ρόζα του άποκόιψε μινωτικά:

Ο πατέρας σου, παιδί μου, ήσαν ένας σπουδαίος... ΠΙΕΡ ΦΡΟΝΤΑΙ

ματιά του απάνω της κι' έδωλε μιά κοπέλλα σαστισμένη, ταραγμένη κάτω από την αστραπόβλητη του βλέματός του. Και μέσα στη γαλήνη του φτωχικού, ένοιωσε άφωνα πως δεν ήσαν παρά ένας κοινός άντρας δίπλα σε μιά νέα και θερμή γυναίκα... Της έστεινε άφω το χέρι, κι' εκείνη τ' άρπαξε κι' ακολουπσε τα χείλη της με σεβασμό πάνω στα δάχτυλά του. Έφαινε σύγχυση ή μικρή εκείνη κόρη της Γαλλίας μπροστά στον Αυτοκράτορα-ινδάλμα, ή Γυναίκα μπροστά στον Πολεμιστή! Ο Ναπολέων την πήρε στην αγκαλιά του. Όπως άλλοτε, σε ημέρες θριάμβων, είχε πάρει στην αγκαλιά του την Μαρία Λουίζα σαν έφτασε στο Φονταίνεμπλώ, και την πεντάμορφη Πολωνίδα, την κόμισσα Βαλέφκα... Υπήρξε μαζί της βίαιος και τρυφερός συγγένος. Είχε το γλυκύ συναισθημα πως κάποια γυναίκα καρδιά, ανυπερέβουλη, τον είχε πονέσει, πως ήσαν για αυτόν μόνον ο άντρας που αγαπούσε μιά γυναίκα.

Κατά τα μεσάνυχτα Έκείνος σηκώθηκε να φύγει. Τα στρατεύματα εξακολουθούσαν να περνούν ακόμη. Πήδησε στ' αλόγο του και χάθηκε μέσα στη νύχτα. Πήγαινε να συνεχίσει την τραγική ζωή του Αυτοκράτορος! Στην νέα γυναίκα, που η τύχη τον έφερε να συναντήσει οδοντογιά για το Παρίσι, έσως και να ύποσχεθηκε πως θα γύριζε μιά μέρα να την δει... Ποιος ξέρει!

Μά ο αυτοκράτορας δεν ξαναείδε ποτέ την Ζαν Μαρία Ρόζα. Επικραλούσαν η προδοσία, η παραίτηση, η νήσος της «Ελβας». Το Βατερλώ! Οι αυτοκρατορικοί άστοι εδίοπλωσαν τα περφόρα σφερά τους. Κι' ο αγαπημένος των Θεών έσκυψε το κεφάλι μπρος στην πικρή μοίρα του...

Στο μικρό άσπρο φτωχικό σπίτι, που δεν απέχει πολύ από το Μονμπαί, η Ζαν Μαρία Ρόζα ζούσε μόνη. Έντονοι ένα σύννεφο σκίαζε το λευκό της μέτωπο: ήσαν συλλογισμένη και είχαν μιά αντανάκλαση μιά φροντίδα. Πλάι στο κορβότι της βασιλεύεσε μιά κορούνα. Ο μιά απλή κορούνα που δεν έμοιαζε διόλου μ' εκείνη που στον έμβλημα σμύ της είχε γράψει η βασιλιάς της Γαλλίας.

Πλάι στο κορβότι της βασιλεύεσε μιά κορούνα. Ο μιά απλή κορούνα που δεν έμοιαζε διόλου μ' εκείνη που στον έμβλημα σμύ της είχε γράψει η βασιλιάς της Γαλλίας. Πλάι στο κορβότι της βασιλεύεσε μιά κορούνα. Ο μιά απλή κορούνα που δεν έμοιαζε διόλου μ' εκείνη που στον έμβλημα σμύ της είχε γράψει η βασιλιάς της Γαλλίας.

Η Ζαν Μαρία Ρόζα άφισε να περπατήσει μόνος και ν' αραιώσει το πλήθος που περπατούσε μπροστά στον ιστορικό τάφο. Και έπειτα μιά μέρα, την παραμονή που θα έφευγε από την πρωτεύουσα για το μικρό της χωριό που άνηκε στα βόρεια της Καμπανίας, πήγε με τον γιό της, γυναιτσάν και προσευχόταν πάνω στον τάφο. Κι' έκτοτε η Ζαν Μαρία Ρόζα ένοιωσε να ακολουθεί απάνω της το βλέμμα του γιού της που την κοίταζε σαν ένας κρυφό κρυφός. Είχε υποσχεθεί άραγε τίποτε; Είχε διασπασθεί το μεγάλο μυστικό; Πάντως την άσπασε άσπαστος.

Μητέρα, δεν θα μού πης ούτε αυτή την στιγμή πως ήσαν ο πατέρας μου; Τι απαντάει για την ερωτημένη μητρική καρδιά! Όμως το παιδί της δεν έπρεπε να μάθει ποτέ την αλήθεια και γι' αυτό να πη ψέματα, η Ζαν Μαρία Ρόζα του άποκόιψε μινωτικά:

Ο πατέρας σου, παιδί μου, ήσαν ένας σπουδαίος... ΠΙΕΡ ΦΡΟΝΤΑΙ

Και ο καιρός περνούσε άμείλικτος. Το παιδί μεγάλωνε. Έγινε δέκα χρονών, είκοσι χρονών, έγινε στωτός άντρας. Είχε μεγαλώσει σαν όλα τα παιδιά του χωριού. Πήγε στο σχολείο, έμαθε να διαβάει, να γράφει και να θεώζει έξω στα χωράφια. Από τα παιδικά του χρόνια δεν διατήρησε σχεδόν καμιάν ιδιαίτερη άννηση. Εκτός από μιά: Κάποιο απόβραδο ή μητέρα του τον έντυσε στα μαύρα και τον έβαλε να προσευχηθεί πολλήν ώρα την νύχτα. Ήταν στα 1821: ο μεγάλος Λιχάμωτος είχε πεθάνει εκεί κάτω στο νησί της έβρονης του! Εκείνη την νύχτα η Ζαν Μαρία Ρόζα έκλαψε, έκλαψε άπαρηγόρητα, σπαραχτικά, πολλήν ώρα, ώπου χάραζε πιά η αύρη...

Έπειτα η ζωή ξαναπέρασε την συνηθισμένη καθημερινή της όψη... Στον θρόνο της Γαλλίας καθότανε τώρα ένας παχύς, δυσκίνητος κύριος. Ο Λουδοβίκος Φίλιππος... Και μιά μέρα έφθασε ως το μικρό άσπρο σπίτι, κοντά στο Μονμπαί ή καταπληκτική είδηση: Ο ίδιος ο γιός του βασιλέως μπήκε σ' ένα πλοίο και ξαναόχτηκε στην μακρινή θάλασσα. Πήγαινε να παραλάβει και να μεταφέρει την σοφόν του Ναπολέοντα. Ο Αυτοκράτορας έπέστρεψε στην πρωτεύουσά του. Ο άναπαύων στο εξής κάτω από τον μεγάλο θόλο των άπομάχων, και κανείς δεν θα ετάραζε πια τον αιώνιο ύπνο του.

Η Ζαν Μαρία Ρόζα είπες τότε σοβαρά στον γιό της: —Σήκω! Οά πάμε στο Παρίσι. Πρέπει να πάμε...

Ήθελε να βοηθή της ύχθες του Σηκουάνα, να δει με τα μάτια της που θα περνούσαν τον νεκρό Καίσαρα...

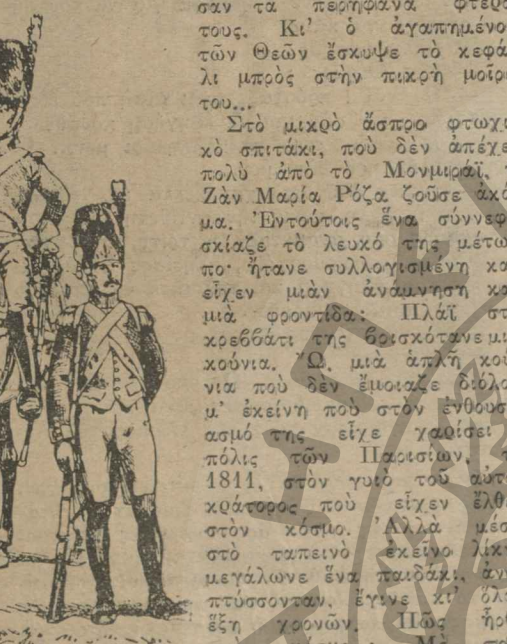
Και είδαν, γοιμένοι μέσα στο πλήθος, α' τη και το παιδί της, τα είδαν όλα! Τον πένθιμο σελή του Λιχάμωτος, τον πολυκέφαλο μάζε του λαού, τους άπομάχους, τους γεναγιέδες, της σημαίες, τους πρίγκιπες, το βασιλιά σφετερο που το υποδέχον οι στρατιώτες. Κι' ύστερ' από η ένωση τους άκμας την θριαμβευτική της είδησε στο άσπρο της δόξας και της γαλήνης. Και το κανόνι θρονούσε για πολλήν ώρα πάνω από το Παρίσι...

Η Ζαν Μαρία Ρόζα άφισε να περπατήσει μόνος και ν' αραιώσει το πλήθος που περπατούσε μπροστά στον ιστορικό τάφο. Και έπειτα μιά μέρα, την παραμονή που θα έφευγε από την πρωτεύουσα για το μικρό της χωριό που άνηκε στα βόρεια της Καμπανίας, πήγε με τον γιό της, γυναιτσάν και προσευχόταν πάνω στον τάφο. Κι' έκτοτε η Ζαν Μαρία Ρόζα ένοιωσε να ακολουθεί απάνω της το βλέμμα του γιού της που την κοίταζε σαν ένας κρυφό κρυφός. Είχε υποσχεθεί άραγε τίποτε; Είχε διασπασθεί το μεγάλο μυστικό; Πάντως την άσπασε άσπαστος.

Μητέρα, δεν θα μού πης ούτε αυτή την στιγμή πως ήσαν ο πατέρας μου; Τι απαντάει για την ερωτημένη μητρική καρδιά! Όμως το παιδί της δεν έπρεπε να μάθει ποτέ την αλήθεια και γι' αυτό να πη ψέματα, η Ζαν Μαρία Ρόζα του άποκόιψε μινωτικά:

Ο πατέρας σου, παιδί μου, ήσαν ένας σπουδαίος... ΠΙΕΡ ΦΡΟΝΤΑΙ

Ο πατέρας σου, παιδί μου, ήσαν ένας σπουδαίος... ΠΙΕΡ ΦΡΟΝΤΑΙ

ΘΕΟΦΑΝΩ

ΤΕΡ 2ο.

Αντί προλόγου

Ένα βυζαντινό Χρονικό γραμμένο ίσως από χέρι έχδρου.

ΒΙΑΣΤΙΚΕΣ, σάν νά τής κινή-
γούσε αυτός πού τής είχε πά-
ρει τὸ κατόπι, διασχίζανε κ' ἡ
τρεῖς τους τὰ σοκάκια τοῦ Ξηρολόφου. Μ' ὅ-
λο πού τὸ σούρουπο ὤπλωνε κ' ὅλας τὸ θαμπό
τοῦ μούχρωμα, ὅλο καὶ πρόσθεζε ἡ κάθε μιά
τους, μὴ φύγη ἀπ' τὸ κεφάλι τους ἡ ἄκρη τοῦ
πέπλου πού κατέβαινε μακρὸς ὡς τὰ πόδια
καὶ σκεπάζε ὅλη τὴν ἀμύρση τους.

Οἱ νοικοκυραιοὶ Ξηρολόφης πού ἐπέστρε-
φαν στὰ σπίτια τους, ἄλλος ἀπ' τῆς καμάρης
τοῦ Βαλεντιανού 'Υδραγωγείου, ἄλλος ἀπ' τὸ
Τετράπλο τοῦ Αἰγυόστου, γυροῦσαν, κῆπτα-
ζαν κ' ὅλο κακοιοῦσαν τὴ νέα ἐποχή.

Τέτοια ὥρα ! Γυναῖκες μόνες τέτοια
ὥρα στὰς τριόδους καὶ στὰς ἀγορὰς !

Μὰ τί περιμένεις, καλὲ μου ἄνθρωπε, ὅ-
ταν ἡ Θεοφανὼ ἐξακολουθεῖ νὰ μεταβάλλη τὸ
παλάτι σὲ οἶκον ἀνοχῆς !

Μὴ χολοσκᾷς γι' αὐτό, γείτονα, Κρυφὰ ἡ
σανερά, τέτοιο ἦταν πάντα τὸ παλάτι !

Ἄλλοι, πάλι,
ἐρχόντανε κα-
τὰ πάνω στῆς
κοπέλλες καὶ
ρωτοῦσαν σαρ-
καστικά :

— ... Πέστε
μας τὴν τιμὴν
τοῦ τετιμημένου!

Ὅμως πρό-
φτασε σὲ ἀνα-
μεταξὺ ὁ μεγα-
λόσωμος ἄν-
θρωπος, πού φαινό-
τανε σάν νά τῆς
κινήγουνε, καὶ
σῆκωσε μὲ τὸ
ξέμπρατσό χέ-
ρι του τὴ βαρεῖά
συνερωμένη μαγ-
κούρα.

Τρομαγμένοι

Ἡ μιά κοπέλλα ἔβαλε δεξιὰ κ' ἀριστερά ἀπὸ ἕνα λυχναρί...

ἡ προφυλακτικοὶ παραμέρισαν τότε οἱ διαβάτες.

Κι' αὐτὲς ὅλο καὶ προχωροῦσαν στὴς κα-
τηφορὲς τῆς συνοικίας. Ὁ σκοπὸς τους ἦταν
φανερὸς : νὰ προσπεράσουν τὰ νοικοκυρεμένα
σπίτια, νὰ φθάσουν μὴν ὥρα ἀργότερα στὴν
καστοπούλα, ὅπου ἦσαν σκόρπια χαμόσπιτα καὶ
παράγκες.

Κι' ἀλήθεια, δὲν ἔκοφαν τὸ δρόμο τους,
παρὰ μόνον ὅταν ἐφθασαν ἔξω ἀπὸ μιά σκο-
τεινὴ χαμοκέλλα. Στάθηκαν ἐκεῖ.

Ὁ ἄλλος πού τῆς είχε πάρει τὸ κατόπι, κ' ὅλο
πού θὰ μπορούσε νὰ τῆς προφθάσει τώρα, ἔ-
κοψε τὴ φθορά του καὶ κοντοστάθηκε.

Ἡ μιά τους, εἶχε βάλλει κ' ὅλας στὴν κλει-
δωνιά κάποιο κλειδί, ἔτοιμη ν' ἀνοίξῃ. Ὅμως
ἡ ἄλλη, ἴσα-ἴσα ἐκείνη πού τὴν εἶχανε στὴ
μέση, ἄπλωσε τὸ μπράτσό της καὶ σταμάτησε
τὸ γυρίσμα τοῦ κλειδιοῦ.

— Ἀλλάξες γνώμη ; ρώτησε μὲ κάποιαν
ἀνισυχία ἐκείνη πού κρατοῦσε τὸ κλειδί στὴν
πόρτα τῆς χαμοκέλλας.

— Ναι ! μίλησε βαρεῖά ἡ γυναῖκα φωνή,
πού ἔμοιαζε πὺ πὺ σάν προσταγή.

Μὰ δὲν εἶχανε συμφωνήσει πὺς θάχρόν-
τανε καὶ κείνοι ἐδῶ ; ... ρώτησε τώρα δεξιὰ,
αὐτὴ ἀπὸ τῆς τρεῖς τους πού δὲν εἶχε μιλῆσει
ἀκόμη.

— Ἀς τοὺς περιμένῃ ἐδῶ τοῦτος ὁ κρεμα-
ταλάς, κ' ἄς μᾶς τοὺς φέρῃ !... ἀποκρίθηκε
ἡ φωνὴ μὲ τὸν ἐπιτακτικὸ τόνο. Καὶ σάν νὰ
θυμήθηκε μὴν ἀναρτήση λεπτομέτρη :

Νὰ μὴν ξεχάσῃ μόνον νὰ τοὺς ζητήσῃ ἀμοιβή,
γιὰ νὰ μὴν καταλάβουν ἐκείνοι ποῖες εἴμαστε.

Ἡ μιά ἀπ' τῆς τρεῖς γύρισε καὶ σῆκωσε τὸν
ἄντρα πού περιέμενε παρῶμερα γιὰ νὰ τοῦ πῇ
τὸ τί εἶχε νὰ κινή.

Ἡ ἄλλη ρώτησε :

— Στὴς Θέμες ;

— Ὁ, ναι ! πρόσταξε πάλι αὐτὴ πού ἔδινε
διαταγές. Καὶ σάν γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ πρόσταξε :

Τὸ θέλω ἐγὼ ἀπὸψε τὸ παλληκάρι μου... Τὸ
θέλω ὁλόκληρο δικό μου...

— Μήπως ἐδῶ στὴ χαμοκέλλα ; ... ἀχρὶς
νὰ λήῃ ἡ ἄλλη πούχε τὴν ἀντίθετη γνώμη.

Ὅμως σὲ ἀναμεταξὺ ἡ τρίτη, πού εἶχε
παῖε στὸν μαγκουροφόρο, πλησίον ξανά, ἄ-
κουσε τὴν ἐξηγήσῃ καὶ τοῖς μίσησε τὸ μπράτσο
ἐκείνης πού ἀντιμιλούσε.

— Δὲν κατάλαβες ἀκόμη ;

— Ὁχι !

Δὲν εἶχε καταλάβει. Ὅσοσο δὲν εἶπε πιά
τίποτα. Κι' ἔτσι, διαστεικὲς πάλι κ' ἡ τρεῖς
τους, προχώρησαν πρὸς τῆς Θέμες τοῦ Αὐ-
γούστου.

Εἶχαν πιά φύγῃ κ' οἱ τελευταῖοι λουόμενοι.
Ἐτοιμάζονταν νὰ φύγῃ κ' ἡ ἐπιστάτρια, ὅταν
δύεποντας τῆς τρεῖς ἀγομπορημένες πελάτισ-
σες τῆς πῆγε νὰ τῆς καλοδεχτῇ, σίγουρη γιὰ
τὴν καλὴ πληρωμή. Τῆς καλησπείρισε, τοὺς εἶ-
πε τὸ καλὸς ὁρίσεται, καὶ τῆς βεβαίωσε πὺς
ἡ μαριμαρένια γούνα ἡ ξεχωριστή, ἦταν ἔ-
τοιμη ὅπως κάθε βράδι.

— Στείλε ἀμέσως γιὰ κρασί τῆς Κύτρου,
καὶ βάλλο γιγύορα νὰ βράσῃ... πρόσταξε ἡ
μεσιανὴ καὶ ἔδωσε στὴν ἐπιστάτρια ἕνα νό-
μομα.

Καὶ φρούτα ! συμπλήρωσε τὴν προστα-
γὴ τῆς.

Νὰ σὰς βολέψῃ πρῶτα, ἀφέντρες μου!...
διόστρε νὰ πῇ ἡ ἐπιστάτρια.

Χάθηκε γιὰ μιά στιγμὴ καὶ ξαναπαρουσιά-
στηκε σὲ λίγο, κρατώντας ἀπὸ δύο λυχναρία σὲ καθε-
τῆς χεῖρ. Σάν γιὰ νὰ προλά-
βῃ τὴν ἐρᾶση, βεβαίωσε :

— Εἶναι γεμάτα λάδι ! Θὰ
φτάξουν ὡς τὸ πρῶτο, καὶ θὰ
φωτισθῇ ἡ ἀγορὰ.

Προσέτρεψε ξανά, ἔλει-
ψε λίγο, καὶ ὅταν παροῦ-

σίστηκε μὲ ἐλεύθερα πιά τὴν τὰ χέ-
ρια, εἶπε στὴς γυναῖκες νὰ περάσουν. Σάν
πέρασαν αὐτὲς τὴν ἐξώπορτα, ἡ ἐπιστάτρια
ἔκλεισε καὶ πῆγε γιὰ τὸ κρασί καὶ γιὰ τὰ
φρούτα.

Ἦταν εὐρύχωρη σάν μιά μικρὴ δεξαμενὴ
ἡ μαριμαρένια γούνα. Καὶ τὸ νερὸ τῆς κα-
θαρὸ, ζεστό, ὅλο κ' ἀνάβλυζε ἀπὸ τὸ σιτη-
θάνι πού εἶχε καταμεσῆς.

Στὸν μικρὸ προθάλαμο ἡ δυνὸ κοπέλλες πέ-
τασαν ἀμέσως τοὺς πέπλους των, κ' ἄρσαν
νὰ βοηθοῦν ἐκείνην πού πρόσταξε. Μὲ προσ-
χή, μὲ χαριευντικές κινήσεις, τὴν ἐγδυναν σι-
γά-σιγά.

— Γδύνουμαι καὶ μόνη μου ! τῆς ἀποσπρά-
ξε ἐκείνη.

Ἡ ἄλλες δὲν ἐπέμεναν κ' ἄρσαν νὰ
γδύνονται κ' αὐτές :

— Πῶς σὰς φαίνεται σήμερα ; ρώτησε, ὅ-
ταν βρέθηκε γυνὴ, ἐκείνη πού ἔδινε τῆς
προσταγές.

Γιμνές κ' ἡ ἄλλες δύο, τὴν περιστοίχισαν.
Τὴν ἀγκάλιασαν.

— Ποιὲ δὲ ζήλευσα τόσο ἄγρια τὸ παλλη-
κάρι πού θὰ χαρῇ ἀπὸψε τὸ σῶμα σου,
Κυρά μου...

— Μοῦ φαίνεται πὺς παραπάχυνα !

— Μέστωσαν οἱ χυμοὶ στοὺς κόρφους σου !
Κι' ὁ καθένας μοῖζεται σάν τὸ γλυκὺ τὸ
σῆκο πού ἀρχινᾷ νὰ χαράξῃ ἀπ' τὸ πὺλ τὸ
μέλι καὶ τὸ κεράσι...

— Ὅμορφα πὺς ἔχεις νὰ τὰ λές ! μαλὲ-
κωσε τώρα ἡ φωνή, πού φάνηκε γιὰ μιά
στιγμὴ ἀνήσυχη.

Ἡ κοπέλλα πού εἶχε πῇ τὸ παίνομα, ἔσφιξε
ἀκόμη πὺ τρυφερά τὰ μπράτσα τῆς πού πε-
ριέβαλλαν τῆς ἄλλης τὸ κορμί.

— Ὅμως καὶ ἡ τρίτη δὲν θέλησε νὰ ὑστερή-
σῃ σὲ κολακείες.

— Ἄν εἶχα ἀπὸψε μαζί μου δίσκοιο λεπίδι,
θὰ διεκδικούσα μὲ τὸ αἷμα μου τὸ αἷμα
τοῦ παλληκαριοῦ πού θὰ χαρῇ τοὺς ἄφρονες γο-
φούς σου !

Ἐκείνη πού ἔδινε τῆς προσταγές, σάν νὰ
χαινογέλασε εὐχαριστιμένη.

— Νά ! Ἐκεῖ μέσα σὲ τὸ ρούχα μου, νᾶξῃ
νὰ βρῆς αὐτὸ πού θέλεις.

Μὰ πάλι, σάν νὰ εἶχε ἀμφοβολίες γιὰ τὰ
λόγια τῆς κοπέλλας : Γύρισε τὸ λαμπρὸ τῆς
προσταθώντας νὰ δῇ ἡ ἴδια τοὺς γοφούς
πού παῖνεσε τόσο πολὺ ἡ ἄλλη. Τοὺς χαίδεψε
μὲ τῆς παλάμες τῆς. Κι' ἔγινε ἀμέσως πὺ
βαρεῖά ἡ φωνὴ τῆς.

— Μοῦ φαίνεται πὺς δὲν εἶναι πιά κρο-
στοὶ καὶ δεμένοι ὅπως ἄλλη φορὰ...

Τότε κ' ἡ δυνὸ μαζί ἡ κοπέλλες δοκίμασαν
νὰ τὴν πείσουν γιὰ τὸ ἐνάντιο.

— Μὰ δὲς καλλίτερα καὶ μὲ τὰ μάτια σου!
πρότεινε ἡ μιά. Κι' ἔσπρωξε τὴν πορτίτσα γιὰ
νὰ μποῦν στὸν μικρὸ θάλαμο τῆς μεγάλης
γούνας.

Σχεδὸν ὁλόκληρο τὸ δάπεδο, τὸ εἶχε κατα-
λάβει ἡ βαρεῖά μαριμαρένια γούνα. Καὶ μόνον
γύρω-γύρω, ἄλλο μᾶλλον πλάσιονε τὴν
γούνα. Σὲ μὴν ἄκρη ἀκουμποῦσε ἡ στερε-
τερὴ χάλκινη πλάκα πού χρησίμευε γιὰ κα-
θρέφτης. Ἡ μιά κοπέλλα διόστρε νὰ ἰσώσει
τὴν πλάκα, κ' ἔβαλε δεξιὰ κ' ἀριστερά σὲ
πόδια τῆς ἀπὸ ἕνα λυχναρί. Τώρα ὁ κα-
θρέφτης ἔστειλε καθαρά τὰ εἶδωλα καὶ τὸν
τριών κορμιῶν. Ὁλόκληρο, μὲ φωτερὰ κοσμη-
νὰ λαλιὰ, μακρονὰ τόσο πὺς ἔφθαναν ὡς τὰ
πόδια του ἕνα κοριτσίστικο κορμὶ στεκότανε
δίπλα στὴν μεσοτοιμήν πιά κοπέλλα μὲ τὰ ἄ-
φράτα στήθη, τοὺς χοντρούς γοφούς καὶ
τὰ περὶ πυροδόναντα μαλλιά σὲ κεφάλι, πού
φανέροναν ἀκόμη πὺς λάνγνα τὰ διὰ κορμι-
σμένα ἀπ' τὴ λυγρεῖα μάτια. Ἐνῶ πάλι, ἀπὸ
τὸ ἄλλο μέρος, τὸ μεσοτοιμὸ αὐτὸ σῶμα τὸ

Η ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΕΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ω.

αἰσίωνε ἕνα ἄλλο κοριτσίστικο κορμὶ, μαῦρο
σάν τὸ φτέρωμα τοῦ κοράκου, μὲ κοντὰ δό-
κωρμα μαῦρα μαλλιά σὲ κεφάλι. Ἦταν ἔ-
κρη πού εἶχε ζητήσει τὸ λεπίδι. Ἀγνοεῖς
ἀγνοεῖς γιὰ μιά στιγμὴ στὸν μεταλλικὸ κα-
θρέφτη. Τὸ βλέμμα τῆς ἦταν βαρὺ καὶ σκε-
πτό, ὡς τὴ στιγμὴ πού σκίσαν τὰ σαρκώδη
γυῖα τῆς κ' ἄρσαν μέσα σὲ τὸ χλοιδὸ τὸ
πὺς τὸν λυχναρίον, ἡ δυνὸ σειρὲς τὰ μαργα-
ριτὰ δόντια τῆς.

Ἦταν μετὰ τὸς :

— Ναι ! Θὰ χρησιμοποιοῦσά ἀπὸψε τὸ λεπί-
δι σου, Κυρά μου !

Σανὰ, ἕνα διαπεραστικὸ σφύριγμα, ἔτσι
ἔως σπρῆζον σὲ τὸν οἶκο τοῦ τοσιμάνηδες, ἔ-
φτασε ἀπ' ἔξω ὡς τὸν θαλάμο.

— Φερῆτε τώρα, σεῖς ! Περάστε σ' ἄλ-
λες γούνες !...

Ἐπὶ λίγῃ τρομαγμένη ἡ μεσοτοιμὴ κο-
πέλλα τὰ διὰ κορτίτσα.

Κι' εἶπε τῆς καστονῆς :

— Εὐὺ μορεῖς νὰ πᾶς μὲ τὸ παλ-
λικάρι σου. Πρόσταξε μόνον μὴ σοῦ ξεφύγῃ
ἔξω.

Ἐπὶ γύρισε στὴν Ἀρατῖνα καὶ τὴν
ἔπρεπε σὲ τὸ στόμα :

— Ἐπὶ, κάμε ὅπως θέλεις. Θέλω νὰ ξέρω
ἂν εἶσαι ἀπολαυσμένη πάντα γι' αὐτὸ
πού εἶπες !

— Τὰ κορτίτσα τοῦ Λιδάου, μόνον ἕναν ὅρ-
κον κῆρυγαν σὲ τὴν τῶς. Ἐνὰν, γιὰ αὐτὸς
ἀπέλειε κάθε ἄλλον. Τὸν ὅρκον αὐτό...

— Καλὰ, καλὰ, τὴν ἀποπῆρε ἡ ἄλλη δια-
σταλ. Δέχου τὸν ὅρκον σου. Δὲν ὑπόσχομαι
γ' ἀπὸψε. Μὰ ποῖς ξέρει ! Ἦσως καὶ σὲ κα-
λέσω...

Ἦσαν διαστὰ τὰ διὰ κορτίτσα τὰ ρούχα
τῆς καὶ γάστραν νὰ πᾶνε σ' ἄλλους θαλάμους.
Σὲ λίγο ξανάεινε πάλι ἡ πόρτα, καὶ
ἦταν στὸν μικρὸ προθάλαμο ἕνας στρατιώ-
της τῆς αυτοκρατορικῆς φρουρᾶς.

Ἦταν ἕνα ψηλὸ, γερό, καλοφτιαγμένο
παλληκάρι. Τὰ δόματα μαλλιά του καὶ ἡ
μυϊκὴ δύνη του, μαρτυροῦσαν τὴν ἐλλαδι-
κὴ καταγωγή του. Καὶ τὸ ἡλικοκαμμένο
τοῦ πρόσωπο ἄφινε τὸν καθένα νὰ μαντεύσῃ ἀμέ-
σως πὺς θάχρότανε ἡ ἀπ' τὸ βουνὸ ἡ ἀπ' τὸν
καπνὸ, Ὁσὶστό, τὸ ξαγνιασμένο του πρόσωπο
μαρτυροῦσε κάποιον φόβο.

Ἡ κοπέλλα πού περιέμενε, ἔσφιξε διαστὰ
πὺς σῶμα τῆς τὸν πέπλο, ἔτσι πὺς νὰ μισο-
σκεπάζῃ τὴ γυναικα τῆς. Κι' ἄπλωσε τὸ μπρά-
τσο τῆς στὸν ὅμο τοῦ παλληκαριοῦ.

— Μὰ τί λοιπόν ; Στρατιώτης εἶσαι καὶ φά-
νεται σάν νὰ φοβάσαι !

— Ἐξ αἰτίας πού δὲν ξέρω ἀκόμη καλὰ-κα-
λὰ γιὰτί ὡς ἔχουν φέρει ἐδῶ... μουνιμοῦσε
τὸ παλληκάρι.

— Δὲν σοῦ εἶπαν τάχατες ; χαράνισε ἡ κο-
πέλλα.

— Ναι, βέβαια, μοῦ ἔχουν πῇ γιὰ μιά Κυρά
πού ἔχει ἐρωτευθῇ, ἂν καὶ δὲν ξέρω πὺς
μπορεῖ νὰ μὲ εἶδε. Μιά καὶ μόλις ἐδῶ κ' ἕνα
μῆνυ ἔφθασε στὴν βασιλεύουσα.

— Σὲ ἀναμεταξὺ, ἄρχεις νὰ γδύνεσαι...
ἐχόστρε ἡ κοπέλλα, καὶ εἶπε ἔτσι μὲ τὸν
συντομικὸν τὸν τῆς.

— Μὰ ! μὰ ! Βλέπω καὶ διατάζεις...
προσέεινε τὸ παλληκάρι. Μὰ πάλι,
μόνον τὸν αἰσάνει νὰ βοῆκε τὴν ἐξήγησιν.

— Σιγάπα με, Κυρά μου... Ἐτσι ποῖται
νὰ εἶναι ἐδῶ στὴν βασιλεύουσα ἡ συνήθειες.
Μὰ δὲν ξέρω ἀκόμη. Ἀκουσα βέβαια, καὶ
στὴν πατρίδα μου, πὺς εἶναι πολλὰς καὶ ὁ-
ρεῖς ἡ γυναῖκες στὴν Ἐπάλωρο, μὰ δὲν
φανταζόμηναι ποῖς πὺς ἦταν δυνατὸ νὰ στέλ-
νον νὰ σὲ παίρνουν τὸ βράδι ἀπ' τὸ στρατώ-
μα σου...

— Τὶ πολλὰ λόγια λές, κ' ἄσχετα μάλιστα
νὰ τὸν ἔρωτα !...

Ἀναμνηστικὸς ἐκείνη.

Κι' ἔτσι καθὼς ἔβλεπε τὸ παλληκάρι νὰ τὴν
καταβῇ σχεδὸν ὡς ἀπάθεια, σκυθρωπασε γιὰ
μιά στιγμὴ ἡ μεγαλοκοπέλλα. Τῆς πέρασε ἡ ὁ-

ποῖα πὺς τὰ θέλητρά της ἴσως νὰ μὴν εἶχαν
πιά τὴν γοητεία πού εἶχαν ἄλλοτε. Κι' ἡ ἴδια
αὐτὴ σκέψη πού τὴν ἔβληπε, ἡ ἴδια πάλι τῆς
ἔδωσε τὴν δύναμιν ν' ἀρχίσῃ τὴν ἀπεγνωσμένη
δοκιμὴ. Ὅλο κ' ἔριχνε σιγά-σιγά ἀπὸ πάνω
τῆς τὸν πέπλο πού τὴν μισοσκεπάζε. Ὅλο καὶ
περισσότερο ἄφινε νὰ φανῇ ἔδω καὶ κει σὲ
σῶμα τῆς ἡ γυνὴ ὁσάρια, μὲ τὰ ἔμπειρα τσα-
κίσματα τοῦ λάργνου τῆς κορμιῦ. Κι' ἄπλωσε
τὸ μπράτσο τῆς, κ' ἄρχισε νὰ τὸν σιγοχαί-
δεύῃ.

Τὸ παλληκάρι ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἀφη-
ρημένο, σάν χολοσκασμένο.

— Τὶ συλλογιέσαι ἔτσι ; τοῦ εἶπε ἐκείνη,
προσταθώντας νὰ σινοκρατήσῃ τὴν ἀντιπομο-
νήσιά της.

— Συλλογιέμαι τὸ πὺς θὰ ξεμπερδέψω ἀπ'
ἐδῶ ! τῆς ἀπάντησε, βάθρα τὸ παλληκάρι.
Αὐτὴ ἀνατράχισε. Μήπως λοιπὸν ἤξερε
ποῖα ἦταν αὐτὴ πὺς τὸν ποθοῦσε ;

— Τόσο βαρεῖά σοῦ φαίνεται ἡ συντροφιά
σου !

Ἐνα κοριτσίστικο κορμὶ στεκόταν δίπλα σὲ
μεσοτοιμὴ κοπέλλα...

μου ἀπὸψε μέσα σὲ τὸ αὐτὸ τὸ λουτρό ; ὅλο καὶ
πὺς χαδάρικα ρωτοῦσε ἐκείνη.

— Δὲν εἶναι αὐτό, κοπέλλα μου πού μὲ κά-
νει συλλογιμένο.

— Ἀλλά ;

— Ἀλλά ὅτι, ἐκεῖνος ὁ μαντζουλάτος πού
μᾶς κοβάλεψε ὡς ἐδῶ, εἶπα καὶ τοὺς δύο
συντροφίους μου, μᾶς εἶπε ὁδὸ-κορτά, θὰ μᾶς ἀνα-
ἂν δὲν τοῦ δόσουμε τὰ περὶ τῆς, θὰ μᾶς ἀνα-
φέρῃ τὸ πρῶτὸ στὸν δεκαοχτὸ μας.

— Τὶ αὐτὸ χολοσκᾷς ; ἀνάσανε βαρεῖά ἡ
κοπέλλα.

— Ἄν εἶχες τὴν ἀναπαράδῃ πού ἔχουν οἱ
στρατιώτες τῆς Φρουρᾶς τοῦτον τὸν καιρὸ δὲν
θὰ παραξενεύονταν μὲ τὴν στεναχώριά μου.

— Δὲν πληρώνεστε τακτικά ;

— Ἀφίνει μήπως τίποτα σὲ ταιριεῖ ἐκείνη
ἡ πόρνη ἡ Θεοφανὼ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πλη-
ρωθῇ ὁ στρατός ;

— Μὰ πὺς μιλᾷς ἔτσι γιὰ τὴν αυτοκρατει-
ρά σου !

— Ἡ δικιά μου ἡ αυτοκράτειρα εἶναι στῆς
Ἀρκαδίας τὰ βουνά. Εἶναι μιά τοσιμάνο-
πούνα...

— Ἐλα, ἔλα !... Σάπα, νὰ μὴν ἀκούσῃ
κανεῖς τὰ λόγια αὐτὰ τὰ ἀσεβῆ... εἶπε αὐτὴ
κ' ἔφραξε

Παιίδες εις τὸ τετράγωνον

Ὁ Περικλῆς Ταλαιπωρίδης δὲν εἶχε καὲν ἀπολύτως λόγον νὰ εἶναι εὐχαριστήμενος μὲ τὴν τύχην του, διότι ἐκεῖνη ἴστατο πάντοτε πρὸ αὐτοῦ σοβαρὰ καὶ ἀγέλατος, ὡς κοινὸν παρικοινοῦν τὴν παρόστασιν νεοελληνικῆς κομωδίας, καὶ οὐδέποτε ἤξιωθη ἐνὸς μειδιαιμάτος της. Ἄν καὶ ὁ ἀξιόλογος ἀνὴρ ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ ἤλλαξε εἰκοσιπέντε περίπου ἐταγγέλματα, εἰς οὐδὲν ἐπέπρωτο νὰ εὐδοκίμησῃ, μολοντὶ εἰς ἐν ἑκαστὸν ἐξ αὐτῶν ἀνέπτυσεν ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα.

Τελευταίος ἀντήσας καὶ εἰς τὸ εἰκοστὸν πέμπτον του ἐταγγέλμα, ἐξέλεξε τὸ εἰκοστὸν ἔκτον του. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἔργου πλανόδιος πωλητὴς ποτικολαγίδων. Καὶ ἀπὸ θαφίας πρωίας μέχρι θαυμάσιας νυκτὸς περιέφερον τὸν ἐλεεινὸν ἐκτὸν του μετὰ τοῦ προχείρου του ἡμιπορφυρέου ἀνὰ τὰς ἀθηναϊκὰς συνοικίας.

— Ἐδὼ ἡ καλὴς φάξες... ἐφώναζεν. Νὰ μὴν μείνῃ κανεὶς ποὺ νὰ μὴν ἀγοράσῃ... Θάνατος εἰς τοὺς ποτικολογίους...

Ἀλλὰ αἱ ἡμέραι παρήρχοντο καὶ εἰς τὴν ποσότητα τὸν ὑπὸ πώλησιν ποτικολαγίδων του δὲν παρηργεῖτο οὐδεμίαν ἐλάττωσιν.

— Δὲν ἔχοιμε ποτικία, χοιστιανέ μου. Ἄντε σὺ καλὸ... τοῦ φώναζαν ὅλοι.

Καὶ πλῆρης ἀπογοήτευσιν κατέλαβε τὸν δυστυχὴ ποτικολαγιδόπλην. Πρὸς στυγνὴν ἐσέφθη νὰ μεταπηδήσῃ εἰς ἄλλο ἐταγγέλμα.

Ἀλλὰ αἰφνιδίως μία ἐμπνευσμένη ἰδέα διηλθεν ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλόν του. Ἐμεδιάσει, λοιπὸν, χοριέντους καὶ ἡκούσθη μονολογῶν:

— Ἀπὸ αἰῶνα θὰ τρελλαθῶ στὴ δουλειά... Τὴν ἐπομένῃν ὁ Περικλῆς Ταλαιπωρίδης, φέρον μετ' ἐαυτοῦ τὸ ἐμπόρεμά του καὶ μερικὰ μυστηριώδη κουτιά πελωρίων διαστάσεων, ἔκρουσε τὴν θύραν ὀνομαστῆς οἰκοκυρῆς τῆς πόλεως μας. Μετ' ὀλίγον ἐκεῖνη ἐξῆλθε.

— Τί θέλεις; ... τὸν ῥώτησε.

— Ποντῖα ὡραῖες φάξες... εἶπε ἐκεῖνος εἰσερχόμενος εἰς τὸ χόλλ τῆς οἰκίας.

— Ἀντάμ, ἀνδρωτέ μου, ἀλλὰ δὲν ἔχω ποτικία ὡς σὺ εἶπα...

— Καὶ γι' αὐτὸ λυπάσαι; ... ἀνέκραξε ὁ δαιμόνιος Περικλῆς; ... Καὶ εὐθὺς ἤνοιξεν τὸ ἐν τῶν πελωρίων κυτίων ποὺ ἔφερεν, καὶ ἄνω τὸν ἑκατὸ ποτικίων διεσκορπίσθησαν εὐθύμως ἐντὸς τῆς οἰκίας.

— Παλινῆφθατε! ... Ἐκδιστή! ὠλόλυξεν ἡ οἰκοκυρά.

— Καὶ τώρα ποὺ ἔχεις ποτικία, ἀπεκρίθη ἀτάραχος ἐκεῖνος, πάρε καὶ μὴ φάει!

Χ. γ.

Ὁ Ρωμαῖος πρὸς τὴν Ἰουλιέττα

Γλυκεῖα Ἰουλιέττα μου, τυρβάξω ἐν Ἀθήναις,

καὶ συλλογιέμαι συνεχῶς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης,

π' ἀγαπηθῆκαμε πολὺ. Τώρα, σ' αὐτὰ τὰ ἔτη

θεβαῖος δὲν ὑπάρχοντε δογίλοι Καπουλέτοι,

ὑπάρχοντε, ὅμως, δυστυχῶς, μικρότητες καὶ

κάθε τί εὐγενικὸν καὶ ἰδανικὸν ἐχάθη...

Ἀφοῦ καὶ ἐμὲ, τοῦ ἔρωτος σύμβολον ἀνεκτί-

μητο, νὰ μ' ἐκτοπίσουν θέλουνε ὡς ξένο ἀνεπιθύμητο...

Εὐρέθην, λοιπὸν, μόνος μου, ἐντὸς ἀγνώστου

κόσμου...

Μοῦ ἐφάνη πλησιάζουσα—ὡρμη—ἡ δυστυχία,

καὶ ἐτράβηξα νὰ ξεχασθῶ σὲ μὴ δεινροστοι-

χία...

Ἀλλ' ἔξαφνα δύο σοιὰς ἀντίκρουσα στὸ σκό-

τος:

Ἐκεῖνη αὐτὸν ἰκέτευεν μετὰ τὴν φωνὴν θρη-

νύδη,

καὶ Ἐκεῖνος τῆς ἐφέρετο ὀλίγον ἀλλοκότως:

Τοῦτέστι τὴν ἐλάττωζε μετὰ τρόπον θρηωδῆ...

Πλησίασα, λοιπὸν, σιγά, σκοπὸν νὰ μάθω

ποιας

εἶχε ἀφορμὰς τάχα ἡ σκηνὴ ἢ τῆς ξηλοτυ-

πίας...

Ἀλλ' ὅταν ἐπλησίασα ἄφρα μὰ κραγὴν

καὶ εὐθὺς ἐτράπην εἰς φυγὴν:

Ὁ σύγχρονος ἐρωτικὸς ἐδέρετο ἐν πείνῃς

καὶ ἐξήτα τὸ κοιμώδεια τῆς δυστυχίης δεσποί-

νης...

Ὡ, μέγα αἴσχος τὸν αἰσχρὸν! ... Ὡ, τί και-

ροῦ, τί ἥθη! ...

Ποῦν' ὁ παλὸς ἱπποτισμὸς, ὁ ὕμνος καὶ ἀκ-

μαῖος!

Τὸ δίδαγμά μας, φίλη μου, περιφρονοῦν τὰ

πλήθη

καὶ συνεχῶς ἀγανακτῶν... Σὲ χαιρετῶ...

ΡΩΜΑΙΟΣ...

δ φάν - γι -

Πνευματιστικαὶ συνεδριάσεις

Ὁ πνευματιστής.— Κοιμήθη...

Τὸ μέντιουμ.— Μάλιστα...

— Καλὰ; ...

— Ὡς βουλευτής! ...

— Λοιπὸν... Καὶ τώρα πῆγαινε νὰ ἴσπαι...

φθῆς τὸν κ. Γουτάρη... Πῆγες;

— Πῆγα...

— Ποῦ εἶσαι;

— Στὸ γραφεῖο του... (Τὸ μέντιουμ πῆγε...

ταί σπασμοδικῶς).

— Γιατί κάνεις ἔτσι; ... Τί γίνεται; ...

— Ἐγκλημα! ...

— Τί ἐγκλημα; ...

— Ὁ κ. Γουτάρης κατασκευάζει κάποιον...

— Ποῖον; ...

— Τὸν Αἰσχρολό! ...

— Φύγε γρήγορα μὴ σὲ καλέσουν γιὰ μὴ...

τις... (Τὸ μέντιουμ ἰσχυρίζεται). Καὶ τότε...

γαίνει στὸν κ. Νίκο Λάσκαρη.

— Πῆγα... (Τὸ μέντιουμ ἀρχίζει νὰ τρέμει).

— Τί κάνει; ...

— Καλοπορεύεται...

— Κι' εὐθὺς τὴν κάνει; ...

— Τουρτουρίζω! ...

— Φύγε, (Τὸ μέντιουμ θεωρεῖται).— Τὸ...

ρα πῆγαινε στὸν κ. Μάγορη... Πῆγες;

— Μάλιστα.

— Τί κάνει; ...

— Γράφει τὴν «Γαλλικὴν Ἐπαναστάσιν» καὶ...

δημοσιεύει κάποια προῖκα ἐφημερίδας... Πῶ;

— Τί συμβαίνει; ...

— Κανὼς! ...

— Τί γίνεται; ...

— Ὁ κ. Μπάγος γρονθοκοπᾷ τὸν Λαὸν...

— Καλὰ τοὺς κάνει! ... Ἀφοῦ καθόλου...

— Ὡχ! ...

— Τί συμβαίνει; ...

— Μὲ βάρεσε καὶ ἐμένα! ...

— Φύγε ταχέως, καὶ πῆγαινε νὰ ἴσπαι...

φθῆς τὸν κ. Σενάτουλο...

— Πῆγα...

— Τί κάνει; ...

— Γράφει! ...

— Τί γράφει; ...

— Ἐνα διήγημά του τὸ κάνει μυθιστόρημα...

ἔνα μυθιστόρημά του τὸ κάνει θεατρικὸν ἔργο...

ἔνα θεατρικὸν τοῦ ἔργου τὸ κάνει μὴ...

θέλλα, καὶ μὴ νοσήλα του τὴν κάνει μὴ...

πρωτοτον! ...

— Δόξα σοι ὁ Θεός!

Αἰσθηματικές ἱστορίες

Χωρὶς καμμιὰ τύψη!

τοῦ Φρεντερικ Μπουτέ

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μπατὸ καθίσταντο στὸ τραπέζι, ποὺ λαμπροκόσμησε ἀπὸ κρύσταλλα καὶ ἀσημένια, γιὰ νὰ γευματίσουν. Ἡ κ. Μπατὸ ποὺ ἦταν μὴ νύμφη ἀρκετὰ νόστιμη καὶ χαριτωμένη, περιμένα νὰ τελειώσῃ ὁ ὑπηρετὴς τὸ σεβόρισμα τῆς σούπας, καὶ ὅτε γυρνώντας πρὸς τὸν ἄντρα της, εἶπε:

— Λέον, σὺ ἔχω μιλήσει κάποτε γιὰ τὴν ἐξέδωσή μου τὴν Σολάνζ. Σήμερον ἀποφάσισα ἑλθεῖν ἕνα γράμμα της. Ἐξέρεις, ἔχει ἀναρροφῆ μαζὶ: Ἡ Σολάνζ ἦταν ὁρμητὴ καὶ χωρὶς καμμιὰ περιστοία, γι' αὐτὴν αἱ γυνεῖς μου τὴν πῆραν σπῆτι τους. Παντρεύτηκε λίγους μῆνες πρὶν ἀπὸ μᾶς.

Ὁ ἄντρας της ἦταν ἐγκαταστημένος στὴν ἱστορία, καὶ ἀπὸ τότε ἔχω ἐξῆς χρόνια νὰ τὴν δω... Μὰ τώρα τῆς συνέδραξε κατὶ ἄλλου τὸν περὶ τῆς Σολάνζ καὶ μαζὶ αὐτὴν καὶ ἕνα σωρὸ γράμματα ποὺ ἔχουν δικὰ του, πῆθανε ξαφνικὰ.

— Αὐτοκτονήσῃς μήπως γιὰ ν' ἀπο-

στή τὴν Σολάνζ;

— Ἡ Σολάνζ δὲν μοῦ τῶρα ἔχει αὐ-

τὴν καὶ εἶπε θάνα. Καὶ τώρα ἡ καὶ-

μην εἶναι ἐλπιόμην, χωρὶς κανέναν

πρὸς, μὲσα σ' ἕνα εὐχρὸν περιβάλλ-

λον... Μὲς σ' αὐτὴν, λοιπὸν ἂν μπορῶ

νὰ τῆς δω μὴ θέσῃ στὸ Παρίσι.

Καταλαβαίνεις θέλω, πῶς δὲν θέλω

νὰ τὴν ἀρσῶ ἐστὶ. Θέλω νὰ τὴν

συντάξω, θέλω νὰ τὴν βοηθήσω

καὶ ἐγὼ, ὅπως καὶ οἱ γυνεῖς μου ἔ-

λπιον. Ἀγαπῶμαι πάρα πολὺ. Μοῦ

ἦταν πάντα πολὺ ἀφωσιωμένη ἡ

καρμένη ἡ μικροῦλα. Λοιπὸν, θὰ τῆς

πῶσω ἕνα μικρὸ σπιτάκι ὅχι μακριὰ

ἀπὸ τοῦ καὶ τῆς γράψω νύμφη.

Ὅτι τῶρα καὶ μὴ πρὶν πρῶτον καιρῶ.

— Καὶ τὸ δουλεῖα σκέπτεσαι νὰ τῆς

ἔλθῃ;

— Ὡ! σκέπτεται πῶς ἐσύ, μὲ τῆς

γυναικὸς ποὺ ἔχεις... Ἰσως μάλιστα

τὸ γραφεῖο σου... Εὐρὼ πῶς ἔ-

χει τὴν δικτυολογία γιὰ τὸν ἄν-

τρα της...

— Ἀγαπητὴ μου Ἐδέμ, εἶπε μὲ

καρποσύνη ὁ κ. Μπατὸ, τὸ ξέρεαι πῶς

δὲν ἀνοήτως ποτὶ νὰ βοηθήσω γιὰ

καὶ καλὴ πᾶξ...

— Ἀγαπητὴ μου Ἐδέμ, εἶπε μὲ

καρποσύνη ὁ κ. Μπατὸ, τὸ ξέρεαι πῶς

δὲν ἀνοήτως ποτὶ νὰ βοηθήσω γιὰ

καὶ καλὴ πᾶξ...

— Ἀγαπητὴ μου Ἐδέμ, εἶπε μὲ

καρποσύνη ὁ κ. Μπατὸ, τὸ ξέρεαι πῶς

δὲν ἀνοήτως ποτὶ νὰ βοηθήσω γιὰ

καὶ καλὴ πᾶξ...

— Ἀγαπητὴ μου Ἐδέμ, εἶπε μὲ

καρποσύνη ὁ κ. Μπατὸ, τὸ ξέρεαι πῶς

δὲν ἀνοήτως ποτὶ νὰ βοηθήσω γιὰ

καὶ καλὴ πᾶξ...

— Ἀγαπητὴ μου Ἐδέμ, εἶπε μὲ

καρποσύνη ὁ κ. Μπατὸ, τὸ ξέρεαι πῶς

δὲν ἀνοήτως ποτὶ νὰ βοηθήσω γιὰ

καὶ καλὴ πᾶξ...

— Ἀγαπητὴ μου Ἐδέμ, εἶπε μὲ

καρποσύνη ὁ κ. Μπατὸ, τὸ ξέρεαι πῶς

δὲν ἀνοήτως ποτὶ νὰ βοηθήσω γιὰ

καὶ καλὴ πᾶξ...

— Ἀγαπητὴ μου Ἐδέμ, εἶπε μὲ

καρποσύνη ὁ κ. Μπατὸ, τὸ ξέρεαι πῶς

δὲν ἀνοήτως ποτὶ νὰ βοηθήσω γιὰ

καὶ καλὴ πᾶξ...

— Ἀγαπητὴ μου Ἐδέμ, εἶπε μὲ

καρποσύνη ὁ κ. Μπατὸ, τὸ ξέρεαι πῶς

δὲν ἀνοήτως ποτὶ νὰ βοηθήσω γιὰ

καὶ καλὴ πᾶξ...

— Ἀγαπητὴ μου Ἐδέμ, εἶπε μὲ

καρποσύνη ὁ κ. Μπατὸ, τὸ ξέρεαι πῶς

δὲν ἀνοήτως ποτὶ νὰ βοηθήσω γιὰ

καὶ καλὴ πᾶξ...

— Ἀγαπητὴ μου Ἐδέμ, εἶπε μὲ

καρποσύνη ὁ κ. Μπατὸ, τὸ ξέρεαι πῶς

δὲν ἀνοήτως ποτὶ νὰ βοηθήσω γιὰ

καὶ καλὴ πᾶξ...

— Ἀγαπητὴ μου Ἐδέμ, εἶπε μὲ

καρποσύνη ὁ κ. Μπατὸ, τὸ ξέρεαι πῶς

δὲν ἀνοήτως ποτὶ νὰ βοηθήσω γιὰ

καὶ καλὴ πᾶξ...

— Ἀγαπητὴ μου Ἐδέμ, εἶπε μὲ

καρποσύνη ὁ κ. Μπατὸ, τὸ ξέρεαι πῶς

δὲν ἀνοήτως ποτὶ νὰ βοηθήσω γιὰ

καὶ καλὴ πᾶξ...

— Ἀγαπητὴ μου Ἐδέμ, εἶπε μὲ

καρποσύνη ὁ κ. Μπατὸ, τὸ ξέρεαι πῶς

δὲν ἀνοήτως ποτὶ νὰ βοηθήσω γιὰ

καὶ καλὴ πᾶξ...

— Ἀγαπητὴ μου

ΕΒΔΟΜΗΘΗΣ

Παιχνίδια

Λουλούδια

Λουλούδια

Τὰ λουλούδια πού στολίζουν τ' ἀνθογαλάνια μας, σπορόντας τὴ μεθυστικὴ μυρωδιά τους, ἡ ποὶ φανερώνουν στὴν κομπιλιότητα τοῦ σακελαίου μας, τὰ συμβόλα αὐτὰ τῆς χαρᾶς, ἀλλὰ καὶ τῆς λύπης, ἔχουν κ' αὐτὰ τὴ γλώσσα τους. Τὸ καθένα τους ἔχει καὶ τὴ δική του σημασία. Κάτι συμβολίζει. Κάτι φανερώνει. Μάλιστα στοὺς ἐρωτευμένους μὴ μὴ τὴν γλώσσα τῆς καρδιάς αὐ' ἔτσι ἐκτελεῖ πιστὰ τὴν αἰσθηματικὴ του ἀνταπόκριση, δίχως νὰ γίνεται ἀντιληπτὴ ἀπ' τὸν κοινὸ κοσμία. Κι' ἡ γλώσσα τους εἶναι εὐχολία, πλῆσινα κ' ἐκ-

φράζεται ανάλογα με το πάθος εκείνου ή ε-

φράζεται ανάλογα με το πάθος εκείνου ή ε-

γλωσσίτσα τῆς καρδιᾶς δὲν θέλει καὶ πολὺ

γλωσσίσσα της καρδιάς δεν θέλει και πολύ να νοιώσω. Μιά μόνη λέξη φτάνει για συνεννόηση, ένα μονάχα λουλουδί για να μιλήσω κανέναν κι' ένα απλούστατο μπουκετάκι για να φτιάξω τα χαρωπά δνειροπολήματα. Νά, τι θέλει να πη κάθε λουλουδί, με την άκαρκτη, απειροστή δύναμη της :

ἀναφαιμένη δὲ αἰσθεῖς τῆς οὐρανίας τοῦ

A

Ἄγνωσημα (μλωνάρι).— Μ' ἔδεσες, μὲ σκλάβωσες.

Ἄγνωσημα (φύλλο).— Θάμα εὐτυχισμέ-
νος, ἂν ἀπολαύσω τὴν ἀγάπην σου.

Ἀγγελικὴ. — Μ' ἔκανες γὰρ σ' ἀγαπήσω.

Ἀγγελικῇ.— Μ' ἔκανες νὰ σ' ἀγαπήσω.
Ἀγριὰδα.— Εἰμαι ἐχθρὸς σου.
Ἀγριαλαδιδί.— Μὲ τὸν τρόπο σου μὲ τυραννεῖς.
Ἀγγελιὰ (φύλλο).— Δὲν σὲ νοιώθω.
Ἀγριελὰ (κλονάρι).— Εἶσαι ἀδιάφορη.

Ἀγριοτσυτρυφία (φυλλο).— Φεύγω δε

Ἄγριοι τυτταῖς (φυλλο).— Φευγὼ σε
λίγο.
Ἄγριοι τυτταῖς (κλονάρι).— Θὰ ξανάθω-
γῶ ἡγόρα.
Ἄθνατο.— Ἀξίζεις νὰ σὲ λατρεύῃ κατέ-
να...
Ἄνθρωποι (λοιπὸν).— Λέω ἅλῃ

Αξία: 2100000 (2100000) — 2100000

Ἄκασία κίτρινη (κλωνάρι).—Σὲ λατονεῖς.
Ἄκασία ἄσπρη (λουλουδι).—Σ' ἀγαπῶ
πλατωνιστέ.
Ἄκασία ἄσπρη (κλωνάρι).—Εἶσαι τ
πρώτο μου αἰσθημα.

'Αλόη (λουλουδι).— Νάχης υπομονή κα

Ἄλλοι (λουλοῦδι). — Νάχτις μοιωνή κα
θά σέ πάρω.
Ἀράσαντο. — Στῆς ὁγτώ ἡ ὄσα τὸ ποῦ
Ἀμυγδαλά (λουλοῦδι). — Θέλω γὰ σέ παν
τερετό.
Ἀμυγδαλά (κλονάρι). — Τρελλάινου
γὰ σένα.

Ἀμπελοκλήμα (φύλλο).— Δέν δεχομαι τή

Ἀπειλήμια (φύλλο).— Δεν δεσχεύαται
ἀγάτη σου.
Ἀπειλόλημια (κλωνάρι με φύλλα).— Μ
μήδωζε.
Ἄνθος. — Θυμώνεις εύκολα.
Ἀνεμώνια. — Μ' ἄρπασε γιά πάντα. Προ
δωσες τήν ἀγάτη μου.

Ἀμπαρόροισα.— Ἡ φίλια υἱας μένει αὐτοῖς

Ἀνταποδοῖσα.— Ἡ φίλια μας μένει αὐτο-
σπασιτι.
Ἀσσοδὲλ.— Σ' ἀκολουθεῖ ὡς τὸν τάφο.
Λαόντι.— Δὲν μποροῦ γὰ κοιμηθεῖ χωρὶ
γὰ σὲ ὄνειρεντῶ.
Ἀχλαδιὰ (λουλουδι).— Ἰσως σὲ ἀπὸλα-
σφ.

Ἀχλαοὶά (κλωνάρι).— Με πικραίνεις !

Ἀληθιὰ (ἄλυνάρι).— Με πιρῶνεις
τὰ λόγια σου.
Ἀληθιὰ (ἄλυνάρι ἄλυνό).— Καίγοιμι
γὰρ σένα. Στὴς δέκα τὸ θῶδν θάρδν.

Βάλσαμο.—Νὰ φυλάγῃ ἀπὸ τῆ φ

Βάσπας. Να φυλάγσαι ἀπὸ τῆς
σου. Βαυδάει (λοιοῦντι). Ὑποφύεις γ
μένα ;
Βανίλλια. Σ' ἀγαπῶ.
Βασίλειος (πλατύνωλος). Δέχομαι τ
ἀγάπῃ σου.

(Ἡ συνέχεια στο ἐπόμενο)

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

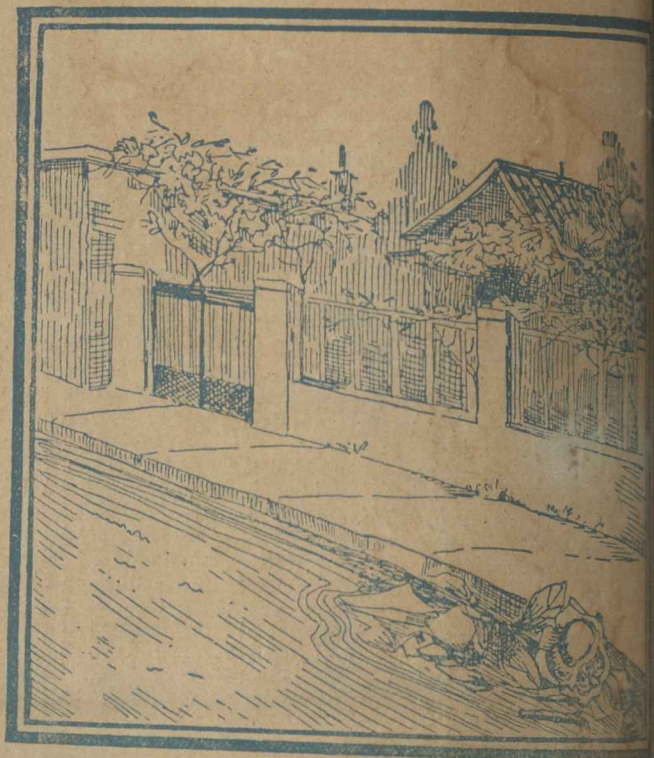
ΣΕ ΣΑΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Κυρίες καὶ Δεσποινίδες,

Εἰσθε ὅλες λουλούδια, τριαντάφυλλα, τὰ ὅποια ἡ φύσις ἐστόλισε μὲ θέλγητρα. Ἀλλὰ ἓνα λουλοῦδι, ἓνα τριαντάφυλλο πεταμένο στὸν δρόμο δὲν μπορεῖ νὰ φαίνεται τόσο ὠραῖο, ὅσο ἓνα λουλοῦδι, ἓνα τριαντάφυλλο μέσα σ' ἓνα ὠραῖο βάζο. Τὸ βάζο σας, εἶναι τὰ φορέματά σας. Μπορεῖτε νὰ εἰσθε πὺρ ὠραῖες, πὺρ ἐλκυστικὲς ὅταν φορεῖτε ὠραῖα φορέματα.

Ἄν θέλετε νὰ σᾶς θαυμάζουν ὅπως ἓνα ὠραῖο τριαντάφυλλο μέσα σ' ἓνα ὠραῖο βάζο, ἂν θέλετε νὰ ἀναδειξετε τὰ θέλγητρά σας, ἂν θέλετε νὰ κάμετε τὴν χάριν τοῦ σώματός σας νὰ λαμποκοπᾷ, πρέπει νὰ ντύνεσθε καλά.

Ἄν θέλετε ὅμως νὰ εἰσθε καὶ ντυμένη, ἀποταθῆτε σὲ μᾶς. Γιὰ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμε, ἐφέραμε ἀπὸ τὸ Παρίσι ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλα. Στὸ Κατάστημά μας θὰ βρῆτε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὰ θαυμάσετε. Αἱ τιμαὶ μας εἶναι λογικαὶ καὶ περιττὸν θὰ σᾶς κάμωμεν εὐκολίας εἰς τὴν πληρωμὴν. Ἐλᾶτε νὰ μᾶς ἰδῆτε, θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς νὰ σᾶς προσφέρωμεν τὰς ὑπηρεσίας μας.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.
ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

Γραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ, Νοτάρ 15 Ἀθῆναι.